

ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวต่อพฤติกรรม

การเสพติดอินเทอร์เน็ต

นางสาวณัฐรดา	อยู่ศิริ	5437424438
นางสาวสุพิชฌาย์	นันทภานนท์	5437495038
นางสาวหทัยพร	พีระชัยรัตน์	5437496638

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

RELATIONSHIPS BETWEEN SELF-DISCLOSURE, LONELINESS AND FAMILY FUNCTIONING
ON INTERNET ADDICTION BEHAVIOR

Natrada	Yusiri	5437424438
Supitcha	Nuntapanon	5437495038
Hathaiporn	Perachairat	5437496638

A Senior Project in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Bachelor of Science in Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2014

หัวข้อโครงการทางจิตวิทยา

ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความ
เหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวต่อ
พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต

โดย

นางสาวณัฐรดา อยู่ศิริ
นางสาวสุพิชฌาย์ นันทพานนท์
นางสาวหทัยพร พีระชัยรัตน์

สาขาวิชา

จิตวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เหวดี วัฒนทกโกศล

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นำโครงการทางจิตวิทยาฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบัณฑิต

.....คณบดีคณะจิตวิทยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัคณางค์ มณีศรี)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เหวดี วัฒนทกโกศล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สุภลักษณ์ ลวดลาย)

##5437424438, 5437495038, 5437496638: MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS: SELF-DISCLOSURE / LONELINESS / FAMILY FUNCTIONING /

INTERNET ADDICTION BEHAVIORS

NATRADA YUSIRI, SUPITCHA NUNTAPANON, HATHAIPORN PERACHAIRAT:

RELATIONSHIPS BETWEEN SELF-DISCLOSURE, LONELINESS AND FAMILY
FUNCTIONING ON INTERNET ADDICTION BEHAVIORS.

ADVISOR: ASST. REWADEE WATTAKAKOSOL, Ph.D. 67 PP.

The objective of this research was to study relationships between Self-disclosure, Loneliness and Family functioning on internet addiction behaviors. Participants were 300 adolescents.

Research results are as follows:

Loneliness, Self-disclosure and Family functioning significantly predicted internet addiction behaviors ($R^2=.163$, $p < .001$). Loneliness had significant standardized coefficients ($\beta = .258$, $p < .001$). Self-disclosure had significant standardized coefficients ($\beta = .173$, $p < .01$) and Family functioning had significant standardized coefficients ($\beta = -.130$, $p < .05$)

Field of Study	Psychology	Student's signature.....
Academic year	2014	Student's signature.....
		Student's signature.....
		Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าโครงการนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเมตตา และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เวรตี วัฒนทกโกศล อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่า ให้ความรู้ คำปรึกษา และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย รวมทั้งตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่างละเอียดด้วยความเมตตา และเอาใจใส่เสมอมา ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อยอย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัย จึงขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรพรรณพี สุทธิวรรณ ที่กรุณาสละเวลาในการให้ คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้มอบวิชาความรู้อันมีค่าคอยอบรมสั่งสอนผู้วิจัยมา โดยตลอดชีวิตการศึกษา เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำความรู้ต่างๆ มาใช้ และนำไปปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยให้ดียิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ อาจารย์ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรพรรณพี สุทธิวรรณ และ อาจารย์ ดร.สุภลักษณ์ ลวดลาย ที่กรุณาสละเวลาในการเป็นกรรมการสอบโครงการ เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้ไปปรับปรุง แก้ไขงานวิจัย ให้ดียิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณเพื่อนร่วมคณะจิตวิทยา และทุกคนในครอบครัวที่ช่วยเหลือสนับสนุน และให้ กำลังใจกันมาโดยตลอด ทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจที่จะพัฒนาโครงการจนสำเร็จได้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
การเสพติดอินเทอร์เน็ต.....	3
การเปิดเผยตนเอง	6
ความเหงา	10
การทำกรหน้าทีของครอบครัว.....	14
ขอบเขตของการวิจัย.....	22
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	22
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	22
สมมติฐานในการวิจัย.....	23
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	23
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	23
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	24
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	25
กลุ่มตัวอย่าง.....	25
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	25

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	25
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
บทที่ 3 ผลการวิจัย.....	33
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย.....	38
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	41
บรรณานุกรม.....	45
ภาคผนวก.....	52
ภาคผนวก ก.....	53
ภาคผนวก ข.....	61

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. เกณฑ์การให้คะแนนมาตรวัดพฤติกรรมกาเสพติดอินเทอร์เน็ต.....	26
2. เกณฑ์การให้คะแนนมาตรวัดการเปิดเผยตนเอง.....	27
3. เกณฑ์การให้คะแนนมาตรวัดความเหงา.....	29
4. เกณฑ์การให้คะแนนมาตรวัดการทำหน้าที่ของครอบครัว.....	30
5. จำนวนร้อยละของแบบสอบถามที่ผ่านและไม่ผ่านการคัดเลือกจากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด (N = 316).....	32
6. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในชั้นเก็บข้อมูลจริงจำแนกตาม เพศ อายุชั้นปี (N = 300)....	33
7. คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการวิจัย (N = 300).....	34
8. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเสพติดอินเทอร์เน็ต การเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำ หน้าที่ของครอบครัว.....	35
9. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของ การเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว ที่ทำนายพฤติกรรมกาเสพติดอินเทอร์เน็ต โดยวิธีการใส่ตัวแปรเข้าสมการทุกตัวพร้อมกัน (Enter) (N = 300).....	35
10. ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรทำนายในรูปคะแนนดิบ (b) คะแนนมาตรฐาน (Beta) การ ทดสอบ การมีนัยสำคัญทางสถิติของ Beta (N = 300).....	36
11. ผลการวิเคราะห์มาตรวัดพฤติกรรมกาติตอินเทอร์เน็ตและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด ครั้งที่ 1.....	61
12. ผลการวิเคราะห์มาตรวัดการเปิดเผยตนเองและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด ครั้งที่ 1.....	62
13. ผลการวิเคราะห์มาตรวัดความเหงา และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับ คะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด	63
14. ผลการวิเคราะห์มาตรวัดการทำหน้าที่ของครอบครัว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทง แต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด	64

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันโลกอินเทอร์เน็ตเป็นที่นิยมและมีความสำคัญอย่างมากในสังคมไทย อินเทอร์เน็ตช่วยตอบสนองความต้องการให้แก่ผู้ใช้ได้อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเรียนรู้ การศึกษา ธุรกิจ หรือเพื่อความบันเทิง เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการสื่อสารที่สะดวกและรวดเร็ว คนจำนวนมากใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการใช้อินเทอร์เน็ต อินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นสื่อที่มีอำนาจ และได้แพร่กระจายเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของประชากรทุกกลุ่ม

ผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณมาก จะส่งผลเสียต่อชีวิตของผู้ใช้และบุคคลรอบข้างในระดับที่ไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่งเรียกพฤติกรรมการใช้ลักษณะนี้ว่า “การเสพติดอินเทอร์เน็ต” พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต (Internet addiction behavior) หมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่เกินขนาด จนอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อเวลาสำหรับกิจกรรมจำเป็นอื่น ๆ ในชีวิต (Chou & Hsiao, 2000; Young, 1999)

การใช้อินเทอร์เน็ตจะมีข้อแตกต่างกับสื่ออื่นๆ คือ ความสามารถในการโต้ตอบกับผู้ที่เข้ามาใช้คนอื่นๆ ได้ทันที (Real Time) ซึ่งทำให้โลกของอินเทอร์เน็ตมีความเสมือนเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง ทำให้เรารู้สึกมีตัวตนในโลกนั้นได้โดยปราศจากกฎเกณฑ์ไร้ขอบเขตในการใช้งาน และสร้างตัวตนในโลกอินเทอร์เน็ตตามที่ตัวเองต้องการได้ ซึ่งหากผู้ใช้ยึดติดกับสังคมในโลกของอินเทอร์เน็ตจนแยกไม่ออกว่าโลกของความจริงหรือโลกเสมือน อาจจะนำมาซึ่งสาเหตุของพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้ พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตนั้นก็เปรียบเสมือนสิ่งเสพติดอย่างหนึ่ง ที่สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับระบบร่างกาย มีผลกระทบต่อ การเรียนและสภาพสังคมได้ ซึ่งมีหลายปัจจัยที่อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต จากการสำรวจพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557) เมื่อพิจารณาการใช้อินเทอร์เน็ตตามกลุ่มอายุต่างๆ พบว่ากลุ่มอายุ 15-24 ปี มีสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุดร้อยละ 69.7 รองลงมาคือกลุ่มอายุ 6-14 ปี ร้อยละ 58.2 กลุ่มอายุ 25-34 ปี ร้อยละ 48.5 กลุ่มอายุ 35-49 ปี ร้อยละ 25.9 และต่ำสุดในกลุ่มอายุ 50 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.4 นอกจากนี้ยังมีการศึกษาพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย โดย ชัชพงศ์ ตังมณี และ อรุณี กำลัง (2545) โดยพบว่า นิติบริษัทยาตรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 35 คน จาก 380 คน มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตขั้นเสพติด คิดเป็นร้อยละ 9.2

การสื่อสารผ่านสังคมออนไลน์ ทำให้บุคคลจำนวนมากได้มีการแสดงออกอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งการเปิดเผยตนเอง (self-disclosure) หมายถึง การทำให้ตนเองเป็นที่รู้จักของผู้อื่น โดยการแบ่งปันข้อมูลส่วนตัว เช่น ความรู้สึก ความคิด ค่านิยม ความเชื่อ และความไม่ฝืนของบุคคล (Ellenson, 1981) งานวิจัยของ Blau (2011) พบว่าการเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในโลกออนไลน์ เช่น การส่งรูปของตนเองให้คนแปลกหน้า นอกจากนี้ยังพบอีกว่า การเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต โดยหากบุคคลมีการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตมากขึ้น จะมีแนวโน้มที่จะมีการเปิดเผยตนเองมากยิ่งขึ้น ดังนั้น การเปิดเผยตนเอง อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้

นอกจากนี้ จากงานวิจัยของ Morahan-Martin และ Schumacher (2007) พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต มีประสบการณ์ความเหงาที่มากกว่านักเรียนที่ไม่ติดอินเทอร์เน็ต อีกทั้งในการศึกษาของ Kim, LaRose และ Peng (2009) ยังระบุว่า ความเหงาเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อปัญหาพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตในนักศึกษาชาวอเมริกัน ทั้งนี้ ความเหงา (Loneliness) คือการรับรู้ว่าขาดหรือไม่มีความสัมพันธ์ทางสังคม และการมีประสบการณ์ที่ไม่พอใจเกิดขึ้นเมื่อเครือข่ายของความสัมพันธ์ทางสังคมนั้นขาดหายไปทั้งด้านจำนวนและคุณภาพ (Peplau, 1982) ดังนั้น ความเหงา จึงน่าจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต

อีกปัจจัยหนึ่งที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ได้แก่ การทำหน้าที่ของครอบครัว (Family Functioning) โดย Epstein Baldwin และ Bishop (1983) ให้ความหมายไว้ว่า เป็นภารกิจที่สมาชิกภายในครอบครัวควรปฏิบัติต่อกัน ดูแลซึ่งกันและกันทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ทั้งนี้ McMaster ได้แบ่งองค์ประกอบของการทำหน้าที่ของครอบครัวเป็น 6 ด้าน คือ ด้านการสื่อสาร ความผูกพันทางอารมณ์ การตอบสนองทางอารมณ์ บทบาท การแก้ปัญหา และการควบคุมพฤติกรรม โดยครอบครัวเป็นระบบที่มีความสำคัญทั้งในแง่การเลี้ยงดู การช่วยเหลือสนับสนุนให้สมาชิกสามารถพัฒนาไปในทางที่ดีทั้งกายและใจ และอาจเป็นสาเหตุของปัญหาได้ เช่น เด็กที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ หรือครอบครัวขัดแย้ง อาจทำให้เด็กหันไปพึ่งการเสพติดต่างๆทางอินเทอร์เน็ตแทน และเข้าไปอยู่ใน

โลกของอินเทอร์เน็ต จากงานวิจัยของ Yen และคณะ (2007) พบว่าการทำหน้าที่ของครอบครัวที่ไม่ดี และความขัดแย้งที่เกิดภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์ต่อการเสพติดอินเทอร์เน็ตในกลุ่มวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

ในปัจจุบันปัญหาเรื่องการเสพติดอินเทอร์เน็ตนั้นเริ่มทวีความรุนแรงและได้รับความสนใจกันมากขึ้น การวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับพฤติกรรมและการเสพติดอินเทอร์เน็ตและผลกระทบต่างๆ พบว่า การเสพติดอินเทอร์เน็ตส่งผลกระทบต่อชีวิตผู้เสพติดและบุคคลรอบข้าง รวมทั้งพฤติกรรมเสพติดนั้นจะมีความสัมพันธ์กับลักษณะปัญหาทางจิตใจและอารมณ์ของผู้เสพติดด้วย (Young, 1996)

เนื่องจากในประเทศไทยยังไม่มีงานวิจัยในด้านนี้มากนัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ตและผลกระทบของการเสพติดอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย โดยเน้นศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวต่อพฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ต เพื่อนำไปสู่การกำหนดมาตรการการป้องกัน และลดปัญหาการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเสพติดอินเทอร์เน็ต (Internet addiction)

ในปัจจุบันโลกอินเทอร์เน็ตเป็นที่นิยมและมีความสำคัญอย่างมากในสังคม อินเทอร์เน็ตช่วยตอบสนองความต้องการให้แก่ผู้ใช้ได้อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเรียนรู้ การศึกษา ธุรกิจ หรือเพื่อความบันเทิง เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการสื่อสารที่สะดวกและรวดเร็ว คนจำนวนมากใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการใช้อินเทอร์เน็ต อินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นสื่อที่มีอำนาจ และได้แพร่กระจายเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของประชากรทุกกลุ่ม ถึงแม้อินเทอร์เน็ตจะมีประโยชน์อย่างมาก แต่ถ้าหากใช้ในทางที่ผิดก็อาจก่อให้เกิดปัญหาต่างๆตามมาเช่นกัน

ผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณมาก จะส่งผลเสียต่อชีวิตของผู้ใช้และบุคคลรอบข้างในระดับที่ไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่งเรียกพฤติกรรมการใช้ลักษณะนี้ว่า “การเสพติดอินเทอร์เน็ต” พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต (Internet addiction behavior) หมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่เกินขนาดจนอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของบุคคล รวมถึงเวลาสำหรับกิจกรรมจำเป็นอื่นในชีวิต (Chou & Hsiao, 2000; Young, 1999) รัศมี สาโรจน์ (2547) ให้นิยาม พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ว่าเป็นการใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่เกินขนาดจนไม่สามารถควบคุมเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตได้ และอาจ

ก่อให้เกิดผลกระทบต่อเวลาสำหรับกิจกรรมจำเป็นอื่นๆในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การงาน และชีวิตครอบครัว เช่นเดียวกับ ลักษณะ พลอยเลื่อมแสง (2545) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ต คือภาวะผิดปกติที่เกิดจากการควบคุมจิตใจไม่ได้ โดยคนที่เสพติดจะมีลักษณะชอบคิดถึงการท่องอินเทอร์เน็ตในครั้งต่อไปเสมอ มีความรู้สึกกังวลใจเมื่อต้องปิดเครื่อง ใช้เวลามากเกินไปกับการเล่นอินเทอร์เน็ต และมักพูดโกหกเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต

งานวิจัยต่างๆเกี่ยวกับพฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ตแสดงให้เห็นว่า การใช้อินเทอร์เน็ตมากเกินไปจะทำลายชีวิตปกติของบุคคลและปฏิสัมพันธ์กับผู้ครอบครัว อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์กับการเพิ่มขึ้นของระดับความซึมเศร้า (Kraut et al., 1998, 2002; McKenna & Bargh, 2000; Nie, Hillygus, & Erbring, 2002) เนื่องจากการใช้อินเทอร์เน็ตที่มากเกินไปเป็นการเบียดเบียนเวลาที่บุคคลใช้กับครอบครัวและเพื่อนฝูง นำไปสู่การมีวงสังคมขนาดเล็กลง ส่งผลให้มีความเครียดและความเหงาสูงขึ้น (Nie et al., 2002)

จากข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต หมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่มากเกินไปจนสติปัญญาไม่สามารถควบคุมได้ จนส่งผลกระทบต่อเวลาในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัวและกิจกรรมอื่นในชีวิต

Griffiths (1995) ได้เสนอว่า บุคคลที่ติดอินเทอร์เน็ต จะมีอาการอย่างน้อย 6 อย่าง ดังนี้

- 1) การให้ความสำคัญที่สุด (Salience) หมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตจนกลายเป็นกิจวัตรที่สำคัญที่สุดในชีวิต ครอบงำความคิด ความรู้สึก ความอยาก รวมถึงพฤติกรรมต่างๆ และถึงแม้จะไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ตก็จะครุ่นคิดเกี่ยวกับมันอยู่ตลอดเวลาและวางแผนสำหรับการใช้ครั้งต่อไป
- 2) การเปลี่ยนแปลงอารมณ์ (Mood modification) เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อมีการใช้อินเทอร์เน็ต เช่น เมื่อใดที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตจะมีความรู้สึกผ่อนคลาย
- 3) ความอดทน (Tolerance) คือการเพิ่มปริมาณการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อให้บรรลุถึงความพึงพอใจในอารมณ์ โดยใช้เวลากับการเล่นอินเทอร์เน็ตมากขึ้น เพื่อให้เกิดความพึงพอใจ
- 4) อาการเมื่อหยุดใช้อินเทอร์เน็ต (Withdrawal symptoms) เกิดความรู้สึกไม่พอใจ หงุดหงิด หรือผลกระทบทางร่างกาย เช่น สั่น กระสับกระส่าย เมื่อไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ต

5) ความขัดแย้ง (Conflict) เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกับบุคคลรอบข้าง เช่น ความรู้สึกคับข้องใจเมื่อถูกขัดขวางการใช้อินเทอร์เน็ต ความขัดแย้งกับกิจกรรมอื่นๆ เช่น การเรียน สังคม งานอดิเรก หรือความขัดแย้งในตัวเอง เช่น รู้สึกสูญเสียการควบคุมตัวเองรู้สึกกังวลเกี่ยวกับการใช้เวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ตมากเกินไป

6) การหวนกลับไปทำพฤติกรรมเดิมซ้ำอีก (Relapse) คือการกลับไปใช้อินเทอร์เน็ตซ้ำ ภายหลังจากการประสบความสำเร็จในการหยุดใช้อินเทอร์เน็ต

นอกจากนี้ Young (1996) ได้พัฒนาแบบสอบถามขึ้นมาทั้งหมด 8 ข้อ เพื่อคัดกรองพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต หากบุคคลตอบข้อคำถามเหล่านี้ว่าตรงกับพฤติกรรมของตนเอง 5 ข้อขึ้นไปแสดงว่าบุคคลนั้นมีแนวโน้มมีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต

- 1) คุณรู้สึกหมกมุ่นกับการใช้อินเทอร์เน็ตแม้ว่าจะยังไม่ได้ใช้ หรือคิดเกี่ยวกับการใช้ครั้งต่อไป
- 2) คุณต้องการเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เกิดความพึงพอใจ
- 3) คุณไม่ประสบความสำเร็จในการควบคุมหรือหยุดการใช้อินเทอร์เน็ต
- 4) คุณรู้สึกกระสับกระส่าย หดหู่ หรือหงุดหงิด เมื่อพยายามลดหรือหยุดการใช้อินเทอร์เน็ต
- 5) คุณใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเวลานานกว่าที่ตั้งใจไว้
- 6) คุณมีความเสี่ยงที่จะสูญเสียความสัมพันธ์ การเรียน งาน หรือโอกาสในการทำงาน เพราะการใช้อินเทอร์เน็ต
- 7) คุณโกหกสมาชิกในครอบครัว หรือนักบำบัดเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของตนเอง
- 8) คุณใช้อินเทอร์เน็ตในการหลีกเลี่ยงปัญหา หรือจัดการกับอารมณ์ เช่น ความรู้สึกผิด ความวิตกกังวล หรือความซึมเศร้า

ในประเทศไทย ปัญหาเรื่องการเสพติดอินเทอร์เน็ตนั้นเริ่มทวีความรุนแรงและได้รับความสนใจกันมากขึ้นจากหน่วยงานของภาครัฐ เช่น สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่น และกรมสุขภาพจิต เป็นต้น จากผลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2557) เมื่อพิจารณาการใช้อินเทอร์เน็ตตามกลุ่มอายุต่างๆ พบว่ากลุ่มอายุ 15-24 ปี มีสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุดร้อยละ 69.7 รองลงมาคือกลุ่มอายุ 6-14 ปี ร้อยละ

58.2 กลุ่มอายุ 25 - 34 ปี ร้อยละ 48.5 กลุ่มอายุ 35 - 49 ปี ร้อยละ 25.9 และต่ำสุดในกลุ่มอายุ 50 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.4 และเมื่อพิจารณาการใช้อินเทอร์เน็ตในแต่ละระดับการศึกษา พบว่าผู้มีการศึกษาระดับอุดมศึกษามีสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุด คือร้อยละ 80.2 รองลงมาคือระดับอนุปริญญา ร้อยละ 51.2 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 34.2

จากทฤษฎีข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตหมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่มากเกินไปจนความพอดี ไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบในด้านอื่นๆตามมา ทั้งด้านการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัวหรือกิจกรรมอื่นในชีวิต และจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ(2557) พบว่าบุคคลที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุด เมื่อแบ่งตามกลุ่มอายุอยู่ในช่วงอายุ 15-24 ปี และเมื่อแบ่งตามระดับการศึกษาพบว่าอยู่ในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นกลุ่มผู้วิจัยจึงเลือกผู้ที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต

การเปิดเผยตนเอง (Self-Disclosure)

การเปิดเผยตนเอง (Self-Disclosure) หมายถึง การบอกให้ผู้อื่นรับทราบเกี่ยวกับข้อมูลชีวิตส่วนตัว (Biographical Data) ความคิดส่วนตัวและความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น โดยการเปิดเผยตนเองนี้เป็นหัวใจของการสื่อสารระหว่างบุคคล เพื่อให้ผู้อื่นรู้จักตัวเรามากยิ่งขึ้น (พงษ์ วิเศษสังข์, 2555)

Ellenson (1981) ให้ความหมายของการเปิดเผยตนเองว่า เป็นการทำให้ตนเองเป็นที่รู้จักต่อผู้อื่น โดยการแบ่งปันข้อมูลส่วนตัว เช่น ความคิด ความรู้สึก ค่านิยม ความเชื่อ และความคาดหวังของบุคคล Jourard (อ้างถึงใน Littlejohn, 1983: 145) กล่าวว่า การเปิดเผยตนเองเป็นการกระทำเพื่อให้ผู้อื่นได้มีโอกาสเข้าถึงและรับรู้ในความเป็นตัวตนของบุคคล ซึ่งมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ทฤษฎีการซึมลึกของสัมพันธ์ภาพทางสังคม (Social Penetration Theory) กล่าวว่า การเปิดเผยตนเอง จะพัฒนาไปสู่การมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ยิ่งบุคคลมีระดับความลึกในการเปิดเผยตนเองมากเท่าใด ยิ่งเป็นเรื่องง่ายในการพัฒนาระดับความสัมพันธ์ เนื่องจากเกิดความเข้าใจและความไว้วางใจแก่กัน

ดังนั้น การเปิดเผยตนเอง จึงหมายถึง การที่บุคคลเปิดเผยความคิด ความรู้สึก รวมถึงข้อมูลของตนเองต่อผู้อื่น เพื่อให้เกิดความเข้าใจและไว้วางใจกันระหว่างบุคคล ซึ่งนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี

Johnson (1997) ได้อธิบายเกี่ยวกับประโยชน์ของการเปิดเผยตนเองว่า ช่วยให้บุคคลจัดการกับความเครียด เนื่องจากถือเป็นการแบ่งปันความวิตกกังวล เป็นการเติมเต็มความต้องการของตนเองที่อยาก让别人เข้าใจตนเองอย่างลึกซึ้ง เนื่องจากคนส่วนใหญ่ต้องการบางคนที่จะรู้จัก ยอมรับ ยินดี เคารพ และเข้าใจนอกจากนี้ ยังลดส่วนที่เราปิดบังเอาไว้ให้น้อยลง และช่วยยืนยันภาพลักษณ์ หรือบุคลิกภาพของตนเอง โดยผู้อื่นจะให้ผลสะท้อนกลับหลังจากที่บุคคลมีการเปิดเผยตนเอง ถือเป็นการแสดงลักษณะของเรา และข้อมูลที่จะสะท้อนกลับจะช่วยบอกได้ว่าพฤติกรรมที่แสดงออกไปมีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร รวมถึงมีผลทำให้ส่วนที่เราไม่รู้เกี่ยวกับตนเองลดลง ซึ่งทำให้เรามีความตระหนักในตนเองมากขึ้น และนำไปสู่การปรับปรุงพฤติกรรมหรือพัฒนาตนเองได้เป็นอย่างดี

การเปิดเผยตนเองในการสื่อสารระหว่างบุคคล ทำให้คู่สื่อสารสามารถสื่อสารได้ตรงเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพมากขึ้นทั้งนี้ Joseph และ Harrison ได้สร้างหน้าต่าง Johari Window เพื่ออธิบายถึงการเปิดเผยตนเองต่อคู่สื่อสาร (Weaver II, 1993)

หน้าต่าง Johari Window

	ตนเองรู้	ตนเองไม่รู้
ผู้อื่นรู้	Open / Free area บริเวณเปิด	Blind area บริเวณจุดบอด
ผู้อื่นไม่รู้	Hidden area บริเวณซ่อนเร้น	Unknown area บริเวณที่ไม่รู้

การเปิดเผยตนเองของการสื่อสารระหว่างบุคคลจากหน้าต่าง Johari Window สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้ (Weaver II, 1993)

บริเวณเปิด (Open) เป็นบริเวณที่ตนเองรู้และคนอื่นรู้ จึงทำให้ความสัมพันธ์ของคู่สื่อสารมีมาก และยอมทำให้มีการเปิดเผยตนเองมากยิ่งขึ้น เช่น สีผิว สีของดวงตา เพศ อายุ หรือพฤติกรรมของเรา ซึ่ง

เป็นสิ่งที่บุคคลอื่นรับรู้ได้ และหากต้องการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกันให้มีมากขึ้น แต่ละฝ่ายจะต้องพยายามเปิดเผยข้อมูลของกันและกันให้รับรู้ด้วย

บริเวณจุดบอด (Blind) เป็นบริเวณที่คนอื่นรู้ แต่ตนเองกลับไม่รู้ เช่น บางคนขมวดคิ้วเวลาโกรธ บางคนเผลอกัดเล็บเมื่อเกิดอาการตื่นเต้นโดยไม่รู้ตัว ซึ่งหากรู้จุดบอดของตนเอง ก็จะสามารถพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลได้ ด้วยการยอมรับปฏิกิริยาตอบกลับของบุคคลอื่นต่อพฤติกรรมที่เราได้แสดงออก และพร้อมที่จะพัฒนาพฤติกรรมเพื่อขจัดจุดบอดนี้ให้ลดน้อยลงได้

บริเวณซ่อนเร้น (Hidden) เป็นบริเวณที่ตนเองรู้ แต่คนอื่นไม่รู้ โดยที่จะเป็นลักษณะปกปิดข้อมูล ไม่อยากให้คนอื่นทราบ เป็นเรื่องราวที่เป็นความลับของตน เช่น ความฝัน ประสบการณ์อันน่าอัศจรรย์ของตนเอง แต่ข้อมูลดังกล่าวจะถูกเปิดเผยให้กับบางคนที่เรารู้สึกว่าเป็นคนที่ไว้วางใจ และมีความใกล้ชิดสนิทสนมคุ้นเคยเป็นอย่างมาก

บริเวณที่ไม่รู้ (Unknown) บริเวณที่ทั้งตนเองและผู้อื่นก็ไม่รู้ ทำให้ไม่รู้จักตนเอง โดยเป็นสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องลึกภายใต้จิตใจดีสำนึกของคนเรา ปมด้อยบางอย่างที่ตนเองไม่เคยรู้ แต่กลับสามารถทำให้ลดลงได้แม้ไม่รู้ โดยการสื่อสารระหว่างบุคคลให้มากขึ้น เพื่อดึงสิ่งเหล่านั้นออกมา หรือลบจุดด้อยให้ลดลง

ทั้งนี้อาณาเขตของทั้งสี่บริเวณของแต่ละบุคคลจะไม่เท่ากัน และมีความแตกต่างกันตามลักษณะของบุคคล แต่อาณาเขตดังกล่าวจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ โดยที่ระดับการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอาณาเขตทั้งสี่บริเวณนั้น จะส่งผลถึงระดับการเปิดเผยตนเองของแต่ละบุคคล เช่น หากอาณาเขตของบริเวณที่เปิดเผยมาก ก็ส่งผลให้อาณาเขตของส่วนอื่นลดลง และส่งผลต่อระดับการเปิดเผยตนเองที่สูงขึ้นของบุคคลนั้น (สุรัตน์ ตรีสกุล, 2549)

Wood (1999) ได้กล่าวถึงการเปิดเผยตนเองในด้านประโยชน์ และผลเสียที่จะได้รับเมื่อบุคคลมีการเปิดเผยตนเองแก่ผู้อื่น หากการเปิดเผยตนเองนั้นไม่เหมาะสมหรือรวดเร็วเกินไป อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงได้ เพื่อเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น บุคคลไม่ควรเปิดเผยตนเองรวดเร็วเกินไป อีกทั้งลักษณะสภาพแวดล้อมต่างๆในการเปิดเผยตนเองนั้น จำเป็นต้องก่อให้เกิดความไว้วางใจต่อกัน โดยเริ่มจากการเปิดเผยข้อมูลเบื้องต้นต่างๆไปก่อน และก่อนการเปิดเผยข้อมูลที่มีความลึกซึ้ง จำเป็นต้องดูการตอบสนองของฝ่ายตรงข้ามด้วย หรือสังเกตจากข้อมูลที่บุคคลฝ่ายตรงข้ามเปิดเผยแก่เรา ซึ่ง Wood ได้สรุปเกี่ยวกับประโยชน์ว่า การเปิดเผยตนเองช่วยเพิ่มความไว้วางใจ เพิ่มความใกล้ชิด เพิ่มการเห็นคุณค่าในตน เพิ่ม

ความปลอดภัย และช่วยส่งเสริมความมั่งคั่งของบุคคล ขณะที่ความเสี่ยงที่จะได้รับการเปิดเผยตนเอง คือ การถูกผู้อื่นปฏิเสธ ถูกผู้อื่นดูถูก และถูกผู้อื่นทำลายความเชื่อมั่นของเรา

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยตนเองและพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต Tian (2011) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง แรงจูงใจ และความวิตกกังวลทางสังคม กับการสร้างปฏิสัมพันธ์ในบล็อกทางอินเทอร์เน็ตจากกลุ่มตัวอย่างอายุ 18 ขึ้นไป จำนวน 385 คน ที่เล่นบล็อกตามเว็บไซต์ชื่อดังต่างๆ ในอินเทอร์เน็ต พบว่า การเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสร้างจำนวนเพื่อนใหม่ อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับมิตรภาพที่เกิดขึ้นใหม่ได้อย่างมีคุณภาพ โดยเมื่อบุคคลมีระดับการเปิดเผยตนเองในปริมาณที่สูง ก็มีแนวโน้มที่จะมีปริมาณเพื่อนใหม่ในจำนวนที่สูงขึ้น รวมถึงเพื่อนใหม่ก็มีแนวโน้มที่จะเป็นมิตรภาพที่มีคุณภาพ มากกว่าผู้ที่มีระดับการเปิดเผยตนเองในปริมาณต่ำเช่นกัน

ในงานวิจัยของ Varnali และ Toker (2015) ได้ศึกษาการเปิดเผยตนเองบน social network จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสมาชิกงานวิจัย nationwide panel จำนวน 1,294 คน พบว่าการเปิดเผยตนเอง เป็นตัวแปรส่งผ่านของความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตัวเอง และพฤติกรรมการใช้ social network และการเปิดเผยตนเอง ยังเป็นตัวแปรส่งผ่านของความสัมพันธ์ระหว่างการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และพฤติกรรมการใช้ social network นอกจากนี้ยังพบว่า การเปิดเผยตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านของความสัมพันธ์ระหว่างการทักษะในการกำกับตนเอง และพฤติกรรมการใช้ social network กล่าวคือ การเปิดเผยตนเอง เป็นตัวแปรคั่นกลางที่สามารถส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และทักษะในการกำกับตนเอง กับพฤติกรรมการใช้ social network

Park, Jin และ Jin (2011) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ผลกระทบของการเปิดเผยตนเองต่อความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดในเฟซบุ๊ก ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยในอเมริกาใต้ จำนวน 249 คน พบว่า ปริมาณในการเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความใกล้ชิดในเฟซบุ๊ก และยังพบว่า ปริมาณการเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีแรงจูงใจที่จะรักษาความสัมพันธ์กับผู้ใช้เฟซบุ๊กที่ตนเองสื่อสารด้วยเช่นกัน กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้เฟซบุ๊กมีระดับการเปิดเผยตนเองในปริมาณที่สูง จะมีแนวโน้มให้เกิดความใกล้ชิดกับผู้ใช้งานคนอื่น และยังมีแนวโน้มที่จะมีแรงจูงใจในการรักษาความสัมพันธ์กับผู้ใช้เฟซบุ๊กคนอื่น มากกว่าผู้ใช้เฟซบุ๊กที่มีระดับการเปิดเผยตนเองในปริมาณต่ำ

นอกจากนี้ สิริเสาวภา ฤกษ์นันท์(2556) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสื่อสารและการเปิดเผยตนเอง โดยเก็บข้อมูลจากผู้ใช้งานเว็บไซต์เฟซบุ๊ก ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 200 คน พบว่า พฤติกรรมการสื่อสารและการเปิดเผยตนเองของผู้ใช้งานเว็บไซต์เฟซบุ๊กในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีพฤติกรรมการสื่อสารและการเปิดเผยตนเองในเรื่องเพศมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ รูปประจำตัวและภาพหน้าปกของตนเอง และมีพฤติกรรมการสื่อสารและการเปิดเผยตนเองในเรื่องของเบอร์โทรศัพท์น้อยที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าระยะเวลาในการใช้เฟซบุ๊กที่ต่างกัน มีผลให้ทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้งานและการเปิดเผยตนเองในเว็บไซต์เฟซบุ๊กแตกต่างกัน โดยผู้ที่มีระยะเวลาในการใช้เฟซบุ๊กมาก จะมีแนวโน้มในการเปิดเผยตนเองมากกว่าผู้ที่มีระยะเวลาในการใช้เฟซบุ๊กน้อย อาจเป็นเพราะการใช้งานเฟซบุ๊กทำให้ได้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ เมื่อมีการเข้าไปดูข้อมูลหรือพูดคุยกัน ทำให้เกิดพร้อมที่จะแสดงตัวตนของตนเองให้บุคคลนั้นรับรู้ รวมถึงงานวิจัยของ Blau (2011) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในโลกออนไลน์กับการเปิดเผยตนเอง โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและวัยรุ่น จำนวน 2,884 คน พบว่าการเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวก ต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในโลกออนไลน์ โดยเมื่อผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีปริมาณการเปิดเผยตนเองสูง ก็จะมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวมากเกินไป หรือส่งรูปที่ละเมิดลิขสิทธิ์หรือผิดกฎหมาย รวมถึงมีปริมาณการใช้อินเทอร์เน็ตที่สูงมากกว่าปกติอีกด้วย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเปิดเผยตนเอง อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต

ความเหงา (Loneliness)

ความเหงา ถือเป็นปัญหาทางด้านอารมณ์หรือจิตใจ เป็นความรู้สึกอ้างว้าง ขาดที่พึ่งและเกิดความทุกข์ใจอย่างมาก ส่งผลให้เกิดความรู้สึกท้อแท้และแยกตัวจากบุคคลอื่น ทำให้มีพฤติกรรมของการขาดการปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม (Francis, 1972 อ้างถึงใน Rodgers, 1989)

Weiss (1973) กล่าวว่า ความเหงาไม่ได้มีสาเหตุมาจากการอยู่ตัวคนเดียว แต่เกิดขึ้นเมื่อมีการขาดหายจากความสัมพันธ์ หรือเกิดความบกพร่องทางปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เช่นเดียวกับ Young (1980) นิยามความเหงาว่า เกิดจากการที่บุคคลขาด หรือรับรู้ว่าจะขาดความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งส่งผลให้เกิดความทุกข์ทางจิตใจ นอกจากนี้ Sermat (1978) ยังกล่าวว่า ความเหงาเป็นความรู้สึกที่เกิด

จากความขัดแย้งกันระหว่างความสัมพันธ์ที่เป็นอยู่ กับสัมพันธ์ภาพในแบบที่คนต้องการ เป็น
 สัมพันธ์ภาพที่จินตนาการขึ้น และยังไม่เคยได้รับมาก่อน นอกจากนี้ วรวิทย์ ธนประภฤต (2545) ได้ให้
 ความหมายของความเหงา หมายถึง ความทุกข์ทรมานทางจิตใจ อันเกิดจากการอยู่คนเดียว เนื่องจากแยก
 จากบุคคลสำคัญ หรือขาดบุคคลที่เข้าใจรวมถึง Peplau และ Perlman (1982) กล่าวว่า ความเหงาเกิดขึ้น
 เมื่อความสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น กับความสัมพันธ์ทางสังคมที่บุคคลต้องการ ไม่มีความสอดคล้องกัน
 เมื่อบุคคลรับรู้ถึงการขาดการตอบสนองในความสัมพันธ์ทางสังคม จึงก่อให้เกิดความรู้สึกทุกข์และไม่สบาย
 ใจที่เกิดขึ้นทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณ

Weiss (1973) ได้จำแนกความเหงาออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) ความเหงาทางอารมณ์ (Emotional loneliness) หมายถึง ความเหงาที่เกิดจากการขาด
 ความสัมพันธ์กับบุคคลที่ใกล้ชิด โดยการเพิ่มปริมาณของความสัมพันธ์ทางสังคม ไม่สามารถช่วยให้ความ
 เหงาประเภทนี้ลดลงได้

2) ความเหงาทางสังคม (Social loneliness) คือ ความเหงาที่เกิดจากการขาดเครือข่ายสังคมหรือ
 การขาดกิจกรรมทางสังคม ซึ่งความเหงาประเภทนี้ สามารถแก้ไขได้โดยการเพิ่มเครือข่ายทางสังคมและ
 กิจกรรมทางสังคม

นอกจากนี้ ยังมีการแยกหมวดหมู่ย่อยของความเหงาสองประเภทนี้อีกด้วย Schmidt และ Sermat
 (1983) จำแนก ความเหงาในครอบครัว (การขาดหรือถูกทอดทิ้งจากความสัมพันธ์ในครอบครัว) และ
 ความเหงาจากความสัมพันธ์แบบคู่รัก เป็นหมวดหมู่ย่อยของความเหงาทางอารมณ์ ส่วนความเหงาในกลุ่ม
 และความเหงาในมิตรภาพ เป็นหมวดหมู่ย่อยของความเหงาทางสังคม

ขณะที่ Beck และ Young (1978) ได้แบ่งความแตกต่างของความเหงาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) ความเหงาแบบเรื้อรัง (chronic loneliness) หมายถึง ความเหงาที่เกิดจากความล้มเหลวในการ
 สร้างความสัมพันธ์ทางสังคมที่น่าพึงพอใจเป็นระยะเวลาหลายปี รวมถึงการรับรู้ว่าถูกทอดทิ้งจากการ
 สื่อสารระหว่างบุคคล ปัญหาการหย่าร้างของพ่อแม่ หรือความขัดแย้งในครอบครัวที่ไม่ได้รับการแก้ไข

2) ความเหงาจากสถานการณ์ (situational loneliness) เป็นความเหงาที่มีสาเหตุมาจาก
 เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดทางลบ ที่ทำให้ความสัมพันธ์ทางสังคมเกิดการหยุดชะงัก เช่น การตายของคนที่รัก

3) ความเหงาแบบชั่วคราว (transient loneliness) เป็นความรู้สึกอ้างว้างที่เกิดขึ้นชั่วขณะเป็นครั้งคราว เช่น หลังจากประสบความสำเร็จ บุคคลอาจพบความสุขและความโล่งอกแต่ยังรู้สึกว่างเปล่า หรือความรู้สึกหลังจากจบงานเลี้ยงเนื่องจากต้องแยกจากกลุ่มเพื่อน

Beck และ Young (1978) ได้ให้ความแตกต่างระหว่างความเหงาแบบชั่วคราว ความเหงาจากสถานการณ์ และความเหงาแบบเรื้อรังไว้ว่า ความเหงาแบบชั่วคราว มักเป็นความรู้สึกที่ไม่ยาวนาน สามารถจางหายได้อย่างรวดเร็ว ความเหงาแบบเรื้อรัง มักเกี่ยวข้องกับการรับรู้ว่าคุณทอดทิ้งและความไม่พอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม และความเหงาจากสถานการณ์ บางครั้งอาจมีความรุนแรงและก่อให้เกิดความเครียดมากกว่าความเหงาสองประเภทที่กล่าวมา

จากข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความเหงา เป็นความรู้สึกที่ก่อให้เกิดความทุกข์และไม่สบายใจ เนื่องมาจากการรับรู้ว่าคุณขาดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม หรือมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมน้อยกว่าที่ตนต้องการ ทำให้เกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม

หากสามารถจัดการกับความเหงาได้ ความรู้สึกเหงา หรือหว่าเหวจะลดลง อุปสรรคสำคัญที่ขัดขวางการจัดการกับความเหงา คือ บุคคลไม่เต็มใจที่จะรับรู้ หรือยอมรับว่าคุณรู้สึกเหงา (Booth, 1983; Rook & Peplau, 1982) ดังนั้นสิ่งสำคัญคือ ผู้วิจัยจะต้องทำให้บุคคลรับรู้ว่าคุณรู้สึกเหงา และสามารถจัดการกับความเหงาได้ Rokach และ Brock (1997) ได้เสนอวิธีที่บุคคลใช้จัดการกับความเหงาทั้งหมด 6 วิธี ดังนี้

1) การสะท้อนและการยอมรับความรู้สึก การสะท้อนความรู้สึกโดดเดี่ยว ทั้งในด้านความคิด และความรู้สึกแปลกแยกจากคนอื่น จะช่วยเพิ่มการตระหนักและยอมรับความเหงาของตนเอง ทำให้เกิดการปรับโครงสร้างทางความคิด

2) การพัฒนาตนเองและความเข้าใจในตน เน้นถึงความเชื่อและคุณค่าในตนเอง เป็นการเพิ่มความเข้าใจในตนเองให้มากขึ้น

3) เครือข่ายการสนับสนุนทางสังคม มุ่งเน้นไปที่การมีส่วนร่วมทางสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทั้งบุคคลใหม่และบุคคลเดิมที่เคยรู้จัก

4) การเมินเฉยและปฏิเสธพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การดื่มแอลกอฮอล์ การใช้สารเสพติด การแยกตัว การพยายามฆ่าตัวตาย หรือการปฏิเสธความเหงา

5) ศาสนาและความศรัทธา เน้นถึงความรู้สึกผูกพันและเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลเข้าร่วมพิธีทางศาสนา

6) การเพิ่มกิจกรรม ประกอบด้วยการอุทิศตนในการทำงาน รวมถึงการทำกิจกรรมอื่น นอกเหนือจากกิจวัตรประจำวัน จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการติดต่อทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

มีการศึกษาจำนวนมากจากทั่วโลก พบว่าพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาทางสุขภาพจิตต่างๆ เช่น ภาวะซึมเศร้า หรือความเหงาในการศึกษาของ Ozdemir, Kuzucu และ Ak (2014) ได้ให้นักศึกษาจำนวน 648 คน ทำแบบทดสอบวัดความซึมเศร้า ความเหงา การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ต พบว่าความรู้สึกเชิงลบ เช่น ความเศร้า หรือความเครียด ส่งผลให้บุคคลใช้การปฏิสัมพันธ์ทางออนไลน์เพื่อควบคุมอารมณ์ โดยพฤติกรรมนี้เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง บุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำจะมีแนวโน้มในการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสม และกลายมาเป็นพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ Morahan-Martin และ Schumacher (2003) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความเหงาและการใช้อินเทอร์เน็ตของคนในสังคม ในผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 277 คน โดยเปรียบเทียบการใช้อินเทอร์เน็ตของคนที่มีความเหงา และคนที่ไม่มีความเหงา พบว่าผู้ใช้ที่มีความเหงา มีการใช้อินเทอร์เน็ตและอีเมลล์มากกว่า รวมถึงมีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อตอบสนองความต้องการทางอารมณ์มากกว่าบุคคลอื่น นอกจากนี้ผู้ใช้ที่มีความเหงายังรายงานอีกว่า พวกเขาจะสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนในโลกออนไลน์ และมีความพึงพอใจในความสัมพันธ์เหล่านี้ รวมถึงงานวิจัยของไซยรัตน์ บุตรพรหม (2545) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มวัยรุ่นที่ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ตจำนวน 300 คน พบว่าวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพด้านอารมณ์อ่อนไหว มีแนวโน้มที่จะติดอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแบบมั่นคง และได้เสนอการรายงานข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญทางจิตเวชศาสตร์ว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต อาจจะเป็นผู้มีปัญหาทางด้านอารมณ์ เช่น ความเหงา ความซึมเศร้า ความเครียด หรือความวิตกกังวล

นอกจากนี้ วิไลลักษณ์ ทองคำบรรจง(2553) ได้ทำการศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 1,248 คน พบว่า พฤติกรรมติดเกมออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางบวกจากความเหงา เนื่องจากเมื่อบุคคลเกิดความเหงาก็จะหันไปใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อชดเชยความรู้สึก หรือความสัมพันธ์ที่ตนเองรู้สึกขาด แต่อย่างไรก็ตามการหลีกเลี่ยงจากความไม่พึงพอใจเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นชั่วคราว เมื่อบุคคลหยุดการใช้อินเทอร์เน็ต ปัญหาในชีวิตจริงก็หวนกลับมา ทำให้เกิดความกดดันอย่างกว้างและเหงาเพิ่มมากขึ้น เป็นสาเหตุให้เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตบ่อยครั้งขึ้น และยาวนานขึ้นจนกลายเป็นผู้เสพติดอินเทอร์เน็ต

จากทฤษฎีข้างต้นสรุปว่า ความเหงา เป็นความรู้สึกที่ก่อให้เกิดความทุกข์และไม่สบายใจ เนื่องมาจากการรับรู้ว่าคุณค่าตนเองขาดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม หรือมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมน้อยกว่าที่ตนต้องการ ทำให้เกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม และจากการศึกษางานวิจัยพบว่า อินเทอร์เน็ตสามารถช่วยให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ผู้ที่มีความรู้สึกเหงาจึงหันไปใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อชดเชยความรู้สึก หรือความสัมพันธ์ที่ตนเองรู้สึกขาด ดังนั้นกลุ่มผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า ความเหงามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต

การทำหน้าที่ของครอบครัว (Family Functioning)

การทำหน้าที่ในครอบครัว เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการดำเนินชีวิตของสมาชิกในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมีหน้าที่ดูแลซึ่งกันและกัน หากสมาชิกในครอบครัวมีความบกพร่องในหน้าที่ สมาชิกแต่ละคนสามารถตักเตือนกันได้ อีกทั้งการทำหน้าที่ของครอบครัวได้อย่างมีประสิทธิภาพจะส่งผลให้ครอบครัวอยู่กันอย่างมีความสุข และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

การทำหน้าที่ของครอบครัว หมายถึง รูปแบบของสมาชิกที่อยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว มีการปฏิบัติตัวต่อกันเป็นประจำ ทำให้สมาชิกในครอบครัวเกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน (วิระวรรณ อุประมาณ, 2538) อีกทั้ง ธาดา เจริญกุล (2545) ได้ให้ความหมายของการทำหน้าที่ในครอบครัว คือ สมาชิกภายในครอบครัวต้องมีปฏิสัมพันธ์ภายใน โดยสมาชิกในครอบครัวมีการพัฒนา และสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกครอบครัวได้ ส่วนการทำหน้าที่ตามความหมายของ นีร์รัตน์ นิลขำ (2548) คือ ภารกิจของครอบครัวที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้สมาชิกในครอบครัวได้รับการตอบสนอง และ Epstein, Baldwin และ Bishop (1992) ให้ความหมายของการทำหน้าที่ของครอบครัว คือ การปฏิบัติกิจกรรมของ

สมาชิกในครอบครัว เกี่ยวกับการกิจที่ครอบครัวพึงปฏิบัติเพื่อให้สมาชิกในครอบครัวมีการตอบสนอง ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ทั้งในสภาวะปกติและสภาวะเจ็บป่วย โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ สามารถปรับตัวให้อยู่ร่วมกันได้ทั้งภายในและภายนอกครอบครัว

การทำหน้าที่ในครอบครัว คือการสร้างกิจกรรมที่จะเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งช่วย จัดการความเหงาและความเครียดภายในจิตใจ รวมถึงทำให้ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างเพียงพอ (Patterson, McCubbin & Warwick 1990) นอกจากนี้ ปัจจัยในการทำหน้าที่ในครอบครัว คือ ความ ใกล้เคียงของครอบครัว การแก้ปัญหาในครอบครัวได้อย่างเหมาะสม การมีส่วนร่วมภายในครอบครัว การ สนับสนุนของครอบครัว อีกทั้งยังต้องมีกฎระเบียบแบบแผนในการควบคุมสมาชิกภายในครอบครัวได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สรุปความหมายของการทำหน้าที่ของครอบครัว คือ การที่สมาชิกในครอบครัวมี ปฏิสัมพันธ์กันภายใน และปฏิบัติภารกิจหน้าที่ของตน เพื่อให้ครอบครัวมีการตอบสนองทางด้านร่างกาย และจิตใจ เพื่อปรับตัวให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

แนวคิดการทำหน้าที่ของครอบครัว

การทำหน้าที่ของครอบครัวตามแนวคิดของ แมคมาสเตอร์ (McMaster, 1982) (McMaster Model of Family Function: MMFF)

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2544) ได้อธิบายเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของครอบครัวตามแนวคิดแบบแมค มาสเตอร์ (McMaster Model of Family Function: MMFF) เขามองครอบครัวเป็นระบบเปิด (Open System) ซึ่งประกอบด้วยระบบย่อยหลายส่วน ได้แก่ ระบบบิดามารดาและบุตร ระบบคู่สมรส ระบบพี่น้อง ระบบเครือญาติ แนวคิดนี้ยังใช้ทฤษฎีหลายอย่างมาอธิบายการปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัว เช่น ทฤษฎีการ สื่อสาร ทฤษฎีการเรียนรู้ และทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยจะอยู่ภายใต้ระบบใหญ่ของทฤษฎี (System theory) มีสมมติฐานสรุปได้ดังนี้

1. สมาชิกที่อยู่ร่วมกันในระบบครอบครัวมีความเกี่ยวข้องกัน พฤติกรรมของสมาชิกคนหนึ่ง ย่อมจะมีอิทธิพลต่อสมาชิกคนอื่น ๆ
2. การทำความเข้าใจสมาชิกคนใดคนหนึ่งนั้น ไม่สามารถกระทำได้โดยวิเคราะห์บุคคลนั้นเพียง อย่างเดียว จะต้องพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้นกับครอบครัวทั้งระบบด้วย
3. รูปแบบของปฏิสัมพันธ์และการจัดองค์กรในครอบครัว เป็นปัจจัยสำคัญต่อพฤติกรรมของ สมาชิกแต่ละคน

ทฤษฎีดังกล่าวเน้นระบบครอบครัวที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของสมาชิก ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว การปฏิสัมพันธ์ และการจัดการองค์กรในครอบครัว แนวคิดของแมคมาสเตอร์ (McMaster) ได้แบ่งหน้าที่ของครอบครัวออกเป็น 6 ด้าน ซึ่งในแต่ละด้านจะมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน ได้แก่

1.การแก้ปัญหา (Problem solving) หมายถึง ความสามารถของครอบครัวต่อการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งภายใน และภายนอกครอบครัว โดยปัญหาแบ่งได้เป็น 2 ด้าน คือ

1.1 ปัญหาด้านวัตถุ (Instrumental) เป็นปัญหาพื้นฐานในการดำรงชีวิต เช่น ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย ปัญหาด้านสุขภาพ ปัญหาด้านการเงิน เป็นต้น

1.2 ปัญหาด้านอารมณ์ (Affective) เช่น ความโกรธเคืองระหว่างพี่น้อง การขาดความไว้วางใจระหว่างสามีและภรรยา ในครอบครัวที่มีความสามารถทำหน้าที่ของครอบครัวบกพร่อง อาจจะทำให้เกิดปัญหาเรื้อรังในอนาคต และยากที่จะแก้ไขได้

การแก้ปัญหาครอบครัวอย่างมีประสิทธิภาพมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

1. แยกประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นให้ชัดเจน พิจารณาว่าอะไรคือปัญหาที่แท้จริง
2. สื่อสารให้เข้าใจกันเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น
3. วางแผนเพื่อดำเนินการแก้ปัญหา
4. ตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม
5. ดำเนินการแก้ปัญหาตามที่สมาชิกได้เลือก
6. ติดตามในการแก้ปัญหานั้นให้เป็นอย่างครบถ้วน
7. ประเมินผลความสำเร็จว่าวิธีที่ใช้แก้ปัญหานั้นได้ผลมากน้อยเพียงใด

2.การสื่อสาร (Communication) หมายถึง การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน การสื่อสารในครอบครัว สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ การสื่อสารโดยใช้คำพูด (Verbal communication) และการสื่อสารโดยไม่มีคำพูด (Nonverbal communication) จากการพิจารณาปัญหาทั้ง 2 ลักษณะ สามารถแบ่งการสื่อสารในครอบครัวออกได้ 4 แบบ คือ

1. การสื่อสารที่มีเนื้อหาชัดเจนและตรงต่อบุคคลเป้าหมาย (Clear and direct) หมายถึง การส่งสารไปยังผู้รับสารโดยตรงโดยไม่ผ่านบุคคลอื่น เนื้อหาของสารจะตรงไปตรงมาเพื่อความชัดเจนและเข้าใจง่าย

2. การสื่อสารที่มีเนื้อหาชัดเจนแต่ไม่ตรงต่อบุคคลเป้าหมาย (Clear and indirect) หมายถึง เนื้อหาของสารมีความหมายชัดเจน ตรงไปตรงมา แต่การส่งสารนั้นไม่มีบุคคลเป้าหมายที่แน่ชัด เป็นการพูดลอยๆ ขึ้นมา

3. การสื่อสารที่มีเนื้อหาไม่ชัดเจนแต่ตรงต่อบุคคลเป้าหมาย (Mask and direct) หมายถึง การส่งสารไปยังผู้รับสารโดยตรง แต่เนื้อหาของสารที่ส่งไปนั้นไม่ชัดเจน

4. การสื่อสารที่มีเนื้อหาไม่ชัดเจนและไม่ตรงต่อบุคคลเป้าหมาย (Mask and indirect) หมายถึง เนื้อหาของสารไม่มีความชัดเจน และไม่สามารถระบุได้ว่าจะส่งสารนี้ไปยังบุคคลใด

ดังนั้นในครอบครัวที่มีประสิทธิภาพในการสื่อสารจะสามารถทำการสื่อสารได้ชัดเจนและตรงต่อบุคคลเป้าหมาย

3. บทบาท (Role) หมายถึง แบบแผนหรือพฤติกรรมที่สมาชิกในครอบครัวจะประพฤติกันซ้ำๆ เป็นประจำ เพื่อจะทำให้ครอบครัวสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเหมาะสม ในการประเมินความเป็นไปได้ของบทบาทในครอบครัวจะต้องพิจารณา 2 ด้าน คือ

1. การมอบหมายหน้าที่ตามบทบาท (Role allocation) คือ การมอบหมายความรับผิดชอบในหน้าที่บางประการให้สมาชิก

2. การดูแลให้สมาชิกรับผิดชอบในบทบาท (Role accountability) คือ ครอบครัวดำเนินการดูแลให้สมาชิกรับผิดชอบต่อบทบาทและหน้าที่ของตน

4. การตอบสนองทางอารมณ์ (Affective responsiveness) หมายถึง ความสามารถทางอารมณ์ที่จะตอบสนองต่อกันอย่างเหมาะสม ทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณอารมณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัว มีหลายแบบทั้งอารมณ์เชิงบวก เช่น อารมณ์รัก เป็นสุข ความยินดี และอารมณ์เชิงลบ เช่น ความกลัว เศร้า โกรธ เสียใจ ผิดหวัง เป็นต้น ครอบครัวที่ทำหน้าที่ได้ดีจะแสดงอารมณ์ได้หลายแบบในปริมาณและสถานการณ์ที่เหมาะสม

5. ความผูกพันทางอารมณ์ (Affective involvement) หมายถึง ระดับความห่วงใยที่มีต่อกันของสมาชิกในครอบครัว การเห็นคุณค่าในสิ่งต่างๆ ที่สมาชิกทำ ความผูกพันทางอารมณ์นั้นจะมีหลายระดับ คือ

1. ปราศจากความผูกพัน (Lack of involvement) สมาชิกในครอบครัวไม่สนใจใยดีกัน เป็นครอบครัวที่อยู่ชายคาเดียวกันเท่านั้น

2. ผูกพันแบบไม่มีความรู้สึก (Involvement devoid of feelings) สมาชิกในครอบครัวมีความสนใจต่อกันเล็กน้อย โดยปราศจากความลึกซึ้งทางอารมณ์ ความสนใจในความเป็นอยู่ของอีกฝ่ายหนึ่งแทบไม่มีเลย หรือถ้ามีความสนใจเพราะแค่อยากรู้อยากเห็นหรือทำตามหน้าที่

3. ผูกพันเพื่อตนเอง (Narcissistic involvement) ความสนใจในอีกฝ่ายหนึ่งเป็นไปเพื่อตนเอง เพื่อเสริมคุณค่าให้ตัวเอง ไม่ใช่ความสนใจที่มีต่ออีกฝ่ายหนึ่งอย่างจริงจัง

4. ผูกพันอย่างมีความเข้าใจ (Empathic involvement) ความผูกพันที่มีต่ออีกฝ่ายหนึ่งอย่างแท้จริง โดยมีพื้นฐานความเข้าใจในความต้องการของอีกฝ่ายได้อย่างเหมาะสม

5. ผูกพันมากเกินไป (Over involvement) เป็นความผูกพันที่มากเกินไป จนอีกฝ่ายรู้สึกไม่มีความเป็นส่วนตัว

6. ผูกพันจะเหมือนเป็นบุคคลเดียวกัน (Symbolic involvement) เป็นความผูกพันแบบแน่นแฟ้น จนทั้งคู่เหมือนเป็นบุคคลเดียวกัน

6. การควบคุมพฤติกรรม (Behavior Control) หมายถึง แบบแผนการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสถานการณ์ต่างๆ พฤติกรรมที่ต้องมีการควบคุมได้แก่ พฤติกรรมที่ตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจและชีวภาพ พฤติกรรมทางสังคม พฤติกรรมที่อาจเป็นอันตรายต่อร่างกายและทรัพย์สิน และการรักษาระเบียบวินัยภายในครอบครัว โดยการควบคุมพฤติกรรมภายในครอบครัวแบ่งได้ 4 แบบ คือ

1. การควบคุมพฤติกรรมแบบเข้มงวด (Rigid behavior control) ครอบครัวมีการกำหนดมาตรการและกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน มีบทลงโทษเมื่อทำผิดกฎ ข้อดีคือสมาชิกทุกคนจะปฏิบัติตามหน้าที่ แต่ในทางกลับกัน การปรับตัวของสมาชิกจะยากลำบาก อาจส่งผลให้สมาชิกภายในครอบครัวมีการต่อต้านแบบตื้อเจียบ

2. การควบคุมพฤติกรรมแบบยืดหยุ่น (Flexible behavior control) ครอบครัวมีกฎเกณฑ์การยืดหยุ่นพอประมาณ มีการปรับเปลี่ยนกฎไปตามความเหมาะสม การควบคุมแบบนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพราะเป็นไปตามความเข้าใจและยอมรับของคนในครอบครัว

3. การควบคุมพฤติกรรมแบบอะไรก็ได้ (Laissez-faire behavior control) ครอบครัวไม่มีทิศทางแน่นอนว่าสมาชิกควรประพฤติอย่างไร สมาชิกมักขาดความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน การสื่อสารมักมี

ปัญหาเพราะไม่มีใครฟังใคร ครอบครัวแบบนี้จะปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่ดีจะโตมาด้วยความรู้สึกไม่มั่นคง ควบคุมตัวเองไม่ได้ และอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อเรียกร้องความสนใจ

4. การควบคุมพฤติกรรมแบบยุ่งเหยิง (Chaotic behavior control) ครอบครัวมีการควบคุม พฤติกรรมแบบขึ้นๆลงๆบางครั้งเข้มงวด บางครั้งยืดหยุ่น การควบคุมแบบนี้เป็นแบบที่ไม่เหมาะสมที่สุด เพราะทำให้ครอบครัวไม่เสถียรภาพและไม่มีความเสมอต้นเสมอปลายในการปฏิบัติหน้าที่

แนวคิดการทำหน้าที่ของครอบครัวตามแบบเซอร์คัมเพลกซ์ (Circumplex)(Circumplex Model of Marital and Family Systems)

Circumplex Model เป็นแนวคิดของ Olson และคณะ (1989 อ้างถึงใน อูมาพร ตรังคสมบัติ, 2544) ซึ่งได้อธิบายการปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัวออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. Cohesion คือ ความผูกพันทางอารมณ์ที่สมาชิกมีต่อกัน แบ่งเป็นระดับได้ดังนี้

1. ระดับต่ำมาก เรียกว่า Disengaged
2. ระดับกลางค่อนข้างต่ำ เรียกว่า Separated
3. ระดับกลางค่อนข้างสูง เรียกว่า Connected
4. ระดับสูงมาก เรียกว่า Enmeshed

Cohesion ที่อยู่ในระดับกลางทั้งแบบ Separated และ Connected นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่สุด เนื่องจากบุคคลสามารถที่จะมีอิสระและเป็นตัวของตัวเองได้ ขณะที่ยังผูกพันกับครอบครัว

2. Adaptability คือ ความสามารถของครอบครัวโดยเฉพาะระบบคู่สมรสในสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง แห่งอำนาจ บทบาท รวมทั้งความสัมพันธ์ให้เหมาะสมเพื่อที่จะจัดการปัญหาและความเครียดที่เกิดขึ้น

3. Communication คือ การสื่อสารภายในครอบครัว เมื่อได้มีการพิจารณาครอบครัวตาม Cohesion และ Adaptability แล้วสามารถแบ่งครอบครัวได้เป็น 3 แบบ คือ

1. ครอบครัวแบบสมดุล (Balanced family) มี Cohesion และ Adaptability อยู่ในช่วงกลาง
2. ครอบครัวแบบสุดขั้ว (Extreme family) มีการทำหน้าที่ 2 ด้านอยู่ในช่วงสุดขั้ว โดยเป็นแบบ มากเกินไป หรือน้อยเกินไปก็ได้

3. ครอบครัวระดับกลาง (Midrange family) มีการทำหน้าที่ด้านหนึ่งอยู่ในช่วงกลาง และอีกด้านหนึ่งอยู่ในช่วงสุดขั้ว

แนวคิดการทำหน้าที่ครอบครัวตามแบบบีเวอร์ (Beavers, 1985) (Beavers system Model of Marital and Family Systems)

Beavers system Model (อุมาพร ตรังคมบัติ, 2544) ได้ให้แนวคิดต่อการปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัวเป็น 2 แบบ คือ ความสามารถ (Competence) และแนวทาง (Style)

ความสามารถ (Competence) คือ ความสามารถในการจัดระบบภายในให้ดำเนินไปได้ได้อย่างเรียบร้อยภายในครอบครัวจะต้องมีความสุขเป็นผู้นำที่เท่าเทียมกันระหว่างสามีและภรรยา (Egalitarian leadership) และจะต้องมีความร่วมมือกันอย่างดีระหว่างพ่อแม่รวมทั้งผู้ใหญ่ภายในครอบครัวจะต้องมีขอบเขตระหว่างวัยที่ชัดเจน

นอกจากนี้สมาชิกภายในครอบครัวจะต้องมีความเป็นตัวของตัวเองอย่างเพียงพอ และสามารถยอมรับความแตกต่างของสมาชิกแต่ละคนภายในครอบครัวได้มีความสามารถในการสื่อสาร เปิดเผยข้อมูลของตน มีความสามารถในการแสดงออกทางอารมณ์อย่างเหมาะสม มองทุกอย่างในเชิงบวก และมองปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถของครอบครัว

Beavers system Model แบ่งครอบครัวตามระดับความสามารถ (Competence) ได้ 5 ระดับ คือ

1. ครอบครัวทำหน้าที่ได้อย่างเหมาะสม (Optimal family)
2. ครอบครัวทำหน้าที่ดีเพียงพอ (Adequate family)
3. ครอบครัวทำหน้าที่ได้ปานกลาง (Midrange family)
4. ครอบครัวทำหน้าที่ไม่ค่อยดี (Borderline family)
5. ครอบครัวทำหน้าที่บกพร่องอย่างมาก (Severely dysfunctional family)

แนวทาง (Style) คือ ทิศทางของการปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกภายในครอบครัวที่มีต่อกัน และมีต่อระบบภายนอก ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ แบบที่มีทิศทางเข้าหาครอบครัว (Centripetal-CP) และแบบที่มีทิศทางออกจากครอบครัว (Centrifugal-CF) ทั้งนี้ครอบครัวที่ปรับตัวได้ดีจะมีแนวทาง (Style) ที่ยืดหยุ่นสอดคล้องกับวงจรชีวิต และความต้องการของสมาชิกในครอบครัว

จากการศึกษาพบว่าความผูกพัน การเลี้ยงดูภายในครอบครัว และการทำหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต Yen และคณะ (2007) พบว่าการทำหน้าที่ของครอบครัวที่ไม่ดีและความขัดแย้งที่เกิดภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตในกลุ่มวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับ Young (1996) ที่กล่าวว่าการเสพติดอินเทอร์เน็ตนั้นทำให้ผู้เสพประสบปัญหาทางด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ก่อให้เกิดปัญหาในครอบครัว ผู้เสพติดจะละทิ้งครอบครัวและละทิ้งหน้าที่ประจำวันของตน

Tafa และ Baiocco (2009) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเสพติดต่างๆกับการทำหน้าที่ของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้เป็นครอบครัวที่มีลูกอยู่ในช่วงวัยรุ่นในประเทศอิตาลี จำนวน 252 ครอบครัว ผลพบว่าเมื่อครอบครัวมีการปฏิสัมพันธ์ในระดับต่ำ รวมถึงการที่สมาชิกในครอบครัวไม่สามารถเปลี่ยนแปลงบทบาท และกฎระเบียบของครอบครัวได้ จะส่งผลให้ความเสี่ยงในการเกิดพฤติกรรมการเสพติดของวัยรุ่นเพิ่มขึ้นอีกทั้งงานวิจัยของ Schafer (2011) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของการทำหน้าที่ของครอบครัวกับพฤติกรรมการเสพติดแอลกอฮอล์และสารเสพติดโดยทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างชาวนิวซีแลนด์จำนวน 12 คน ที่อาศัยอยู่ในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดและแอลกอฮอล์ในประเทศนิวซีแลนด์พบว่าผู้ร่วมการวิจัยส่วนใหญ่รายงานว่าพวกเขาไม่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัวของเขาได้และความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ไม่ดีนี้ส่งผลต่อการใช้สารเสพติดของพวกเขา และยังพบอีกว่าบุคคลที่เติบโตมาจากครอบครัวที่ประสบปัญหาการตกงาน การหย่าร้าง การทารุณกรรมทางร่างกายและจิตใจส่งผลให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมการเสพติดแอลกอฮอล์และสารเสพติดเช่นกันรวมถึง Yen และคณะ (2007) ได้ทำการศึกษาปัจจัยครอบครัวต่อการเสพติดอินเทอร์เน็ตและประสบการณ์การใช้สารเสพติดในวัยรุ่นประเทศไต้หวัน กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กมัธยมปลายในประเทศไต้หวัน จำนวน 3,662 คน พบว่าลักษณะครอบครัวที่มีความขัดแย้ง การทำหน้าที่ของครอบครัวต่ำ ญาติพี่น้องที่มีนิสัยชอบดื่มแอลกอฮอล์ สามารถทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีนัยสำคัญ

ชมัยพร อนุอิน (2540) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยทำการศึกษาจากเยาวชนในพื้นที่กรุงเทพมหานครทั้งเพศชายและเพศหญิง ทั้งที่ติดและไม่ติดยาเสพติดจำนวน 472 คนพบว่า ความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการติดยาเสพติดรวมถึงพฤติกรรมการติดยาเสพติดและแอลกอฮอล์ นอกจากนี้จุฬาลักษณ์ และคณะ (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่องรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว รูปแบบการดำเนินชีวิต รูปแบบความผูกพันภายใน

ครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เครือข่ายออนไลน์ และการติดเกมของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน พบว่า ปัจจัยด้านการสื่อสารภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดเกมออนไลน์ อย่างมีนัยสำคัญ เมื่อวัยรุ่นมีปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว วัยรุ่นจะหันไปพึ่งพาการเล่นเกมที่ทดแทนในสิ่งที่ตนเองต้องการ ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการยึดติดอยู่กับสิ่งที่ตนเองมีความสุข ทำให้มีพฤติกรรมในการเสพติดเกมออนไลน์ไปในที่สุด

จากการศึกษาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การทำหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสพติดต่างๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาความสัมพันธ์ของการทำหน้าที่ของครอบครัวและพฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ต

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยกำหนดขอบเขตกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 300 คน

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวกับ พฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ต

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- ตัวแปรต้น คือ
1. การเปิดเผยตนเอง (Self-Disclosure)
 2. ความเหงา (Loneliness)
 3. การทำหน้าที่ของครอบครัว (Family Functioning)

ตัวแปรตาม คือ 1. พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต (Internet addiction behaviors)

สมมติฐานการวิจัย

การเปิดเผยตนเองตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว สามารถร่วมกันทำนาย พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเองกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต
2. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเหงากับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต
3. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการทำหน้าที่ของครอบครัวกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต
4. ทำให้สังคมได้ตระหนักถึงลักษณะของปัญหา และได้นำผลการวิจัยไปใช้เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการกำหนดนโยบายการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมต่อไป
5. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลให้แก่ครอบครัว สถานศึกษา รวมทั้งภาครัฐและเอกชนในการประกอบการหามาตรการเพื่อลดปัญหาการเสพติดอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

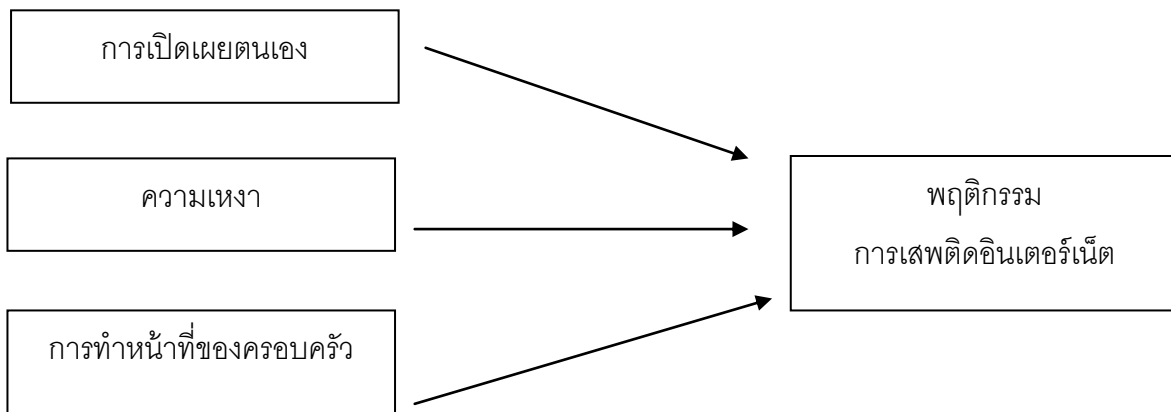
พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต หมายถึง การใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่มากเกินไปจนเกิดความพอดี ไม่สามารถควบคุมได้ จนส่งผลกระทบต่อเวลาในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัวและกิจกรรมอื่นในชีวิตซึ่งในการวิจัยนี้วัดจากมาตรวัดพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตของไชยรัตน์ บุตรพรหม (2545)

การเปิดเผยตนเอง หมายถึง การที่บุคคลเปิดเผยความคิด ความรู้สึก รวมถึงข้อมูลของตนเองต่อผู้อื่น เพื่อให้เกิดความเข้าใจและไว้วางใจกันระหว่างบุคคล ซึ่งนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีซึ่งในการวิจัยนี้วัดจากมาตรวัดการเปิดเผยตนเองที่พัฒนามาจากมาตรวัดของ Zhang และ Huang (2011)

ความเหงา หมายถึง ความรู้สึกที่ก่อให้เกิดความทุกข์และไม่สบายใจ เนื่องมาจากการรับรู้ว่าคุณเองขาดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม หรือมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมน้อยกว่าที่ตนต้องการ ทำให้เกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งในการวิจัยนี้วัดจากมาตรวัดความเหงาของวอร์วีร์ ธนประภคต (2545)

การทำหน้าที่ของครอบครัว หมายถึง การที่สมาชิกในครอบครัวมีปฏิสัมพันธ์กันภายใน และปฏิบัติภารกิจหน้าที่ของตน เพื่อให้ครอบครัวมีการตอบสนองทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อปรับตัวให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขซึ่งในการวิจัยนี้วัดจากมาตรวัดของพรณระพี สุทธิวรรณ (2552)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวต่อพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ นิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 300 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 4 มาตรฐาน ดังต่อไปนี้

1. มาตรฐานพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต
2. มาตรฐานการเปิดเผยตนเอง
3. มาตรฐานความเหงา
4. มาตรฐานการทำหน้าที่ของครอบครัว

ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้วยวิธีการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และความเหมาะสมของภาษาโดยอาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตนักศึกษาที่มีความคล้อยคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน เมื่อปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วได้นำไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 60 คน จากนั้นนำมาตรวัดมาตรวจสอบความสอดคล้องภายในของมาตรวัด และหาค่าความเที่ยงของมาตรวัดด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's Alpha Coefficient)

1. มาตรฐานพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต

1.1 ผู้วิจัยใช้มาตรวัดพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตของไชยรัตน์ บุตรพรหม (2545) ซึ่งได้พัฒนามาจากมาตรวัด Internet Addiction Test ของ Dr. Kimberly S. Young (1998) ประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด เป็นมาตรวัดแบบประมาณค่า (Rating scale) วัด 5 ระดับของความบ่อยในการใช้อินเทอร์เน็ต ได้แก่ เป็นประจำ บ่อยครั้ง เป็นครั้งคราว ไม่บ่อย และไม่เคยเลย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละคำตอบดังต่อไปนี้

ตาราง 1 เกณฑ์การให้คะแนนมาตรฐานวัดพฤติกรรมกาเสพติดอินเทอร์เน็ต

ระดับความเห็น	คะแนน
เป็นประจำ	5
บ่อยครั้ง	4
เป็นครั้งคราว	3
ไม่บ่อย	2
ไม่เคยเลย	1

1.2 ผู้วิจัยนำมาตรฐานวัดพฤติกรรมกาเสพติดอินเทอร์เน็ตไปตรวจสอบคุณภาพโดยทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 60 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรฐานเดียวกัน (Corrected Item-Total Correlation: CITC) โดยเทียบกับค่าวิกฤติ (Critical r) ของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ พบว่า มีข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์โดยมีค่า r ต่ำกว่าค่าวิกฤติจำนวน 1 ข้อ จึงเหลือข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ทั้งหมด 19 ข้อ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพอีกครั้ง โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 300 คน กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{critical} = 0.113$ ($p < .05$)), $N = 300$ พบว่าทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้งหมด 19 ข้อ

1.3 คำนวณค่าความเที่ยง (reliability) ของมาตรฐานวัดพฤติกรรมกาเสพติดอินเทอร์เน็ต โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) เพื่อวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของมาตรฐานวัดพบว่า เมื่อวิเคราะห์จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .888 และเมื่อวิเคราะห์จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 300 คน มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .883

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ และความเที่ยงของมาตรฐานวัดพฤติกรรมกาเสพติดอินเทอร์เน็ต แสดงไว้ในภาคผนวก ข ตาราง 11

2. มาตรการวัดการเปิดเผยตนเอง

2.1 ผู้วิจัยได้พัฒนามาตรการวัดการเปิดเผยตนเองจากมาตรการวัด self-disclosure scale ของ Zhang Weiwei และ Huang Peiyi (2011) ซึ่งประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 14 ข้อ แบ่งเป็นองค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่

- 1) ทิศทางในการเปิดเผยตนเอง (valence)
- 2) ความลึกในการเปิดเผยตน (depth)
- 3) ปริมาณในการเปิดเผยตนเอง (amount)
- 4) เจตนาในการเปิดเผยตนเอง (intentionality)
- 5) ความถูกต้องเชื่อถือตรงในการเปิดเผยตนเอง (honest-accuracy)

ซึ่งเป็นข้อกระทงทางบวกทั้งหมด เป็นมาตรการวัดแบบประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่อนข้างเห็นด้วย เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกๆกัน ค่อนข้างไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ตาราง 2 เกณฑ์การให้คะแนนมาตรการวัดการเปิดเผยตนเอง

ระดับความเห็น	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
ค่อนข้างเห็นด้วย	4
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกๆกัน	3
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

2.2 ผู้วิจัยนำมาตรการวัดการเปิดเผยตนเองไปตรวจสอบคุณภาพโดยทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 60 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรการเดียวกัน (Corrected Item-Total Correlation: CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเทียบกับค่าวิกฤติ (Critical r) ของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ โดยข้อกระทงแบ่งเป็น 5 ด้านดังนี้

2.2.1 ด้านทิศทางในการเปิดเผยตนเอง (valence) จำนวน 3 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรการ ทุก

ข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 3 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 12) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .673

2.2.2 ด้านความลึกในการเปิดเผยตน (depth) จำนวน 3 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด ทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 3 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 12) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .763

2.2.3 ด้านปริมาณในการเปิดเผยตนเอง (amount) จำนวน 3 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด ทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 3 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 12) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .859

2.2.4 ด้านเจตนาในการเปิดเผยตนเอง (intentionality) จำนวน 3 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัดมีข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์โดยมีค่า r ต่ำกว่าค่าวิกฤตจำนวน 1 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 12) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .802 แต่ไม่สามารถตัดข้อกระทงนี้ออกไปได้ เนื่องจากมาตรวัดนี้แบ่งเป็นองค์ประกอบ และองค์ประกอบนี้มีข้อกระทงเพียง 3 ข้อ หากตัดข้อกระทงนี้ออกไปจะทำให้เหลือข้อกระทงน้อยเกินไปที่จะนำมาวิเคราะห์ผลได้ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพอีกครั้ง โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 300 คน กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (r critical = 0.113 ($p < .05$)), $N = 300$ พบว่าทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้งหมด 3 ข้อและมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .620

2.2.5 ด้านความถูกต้องข้อตรงในการเปิดเผยตนเอง (honest-accuracy) จำนวน 3 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด ทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 2 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 12) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .727

เมื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทุกข้อกระทงมีค่าเท่ากับ .782

3. มาตรการวัดความเหงา

3.1 ผู้วิจัยใช้มาตรการวัดความเหงาของรวิวิร์ ธนประภตุต (2545) ซึ่งได้พัฒนามาจากมาตรการ UCLA Loneliness scale (version 3) ของ Russell, D. (1996) ประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมด 26 ข้อ เป็นมาตรวัดแบบประมาณค่า (Rating scale) 4 ระดับ ได้แก่ รู้สึกเป็นประจำ รู้สึกบ่อยๆ รู้สึกบ้างนานๆครั้ง และไม่เคยรู้สึกเลย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละคำตอบดังต่อไปนี้

ตาราง 3 เกณฑ์การให้คะแนนมาตรการวัดความเหงา

ระดับความเห็น	คะแนน	
	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
ไม่เคยรู้สึกเลย	4	1
รู้สึกบ้างนานๆครั้ง	3	2
รู้สึกบ่อยๆ	2	3
รู้สึกเป็นประจำ	1	4

3.2 ผู้วิจัยนำมาตรการวัดความเหงาไปตรวจสอบคุณภาพโดยทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 60 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นในมาตรวัดเดียวกัน (Corrected Item-Total Correlation: CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเทียบกับค่าวิกฤติ (Critical r) ของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ พบว่าทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้งหมด 26 ข้อ

3.3 คำนวณค่าความเที่ยง (reliability) ของมาตรการวัดความเหงาโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) เพื่อวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ของมาตรวัด พบว่า มาตรการวัดความเหงามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ.925

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ และความเที่ยงของมาตรการวัดความเหงา แสดงไว้ในภาคผนวก ข ตาราง 13

4. มาตรการวัดการทำหน้าที่ของครอบครัว

4.1 ผู้วิจัยใช้มาตรการวัดการทำหน้าที่ของครอบครัวของ พรพนระพี สุทธิวรรณ และคณะ (2552) ซึ่งได้พัฒนาขึ้นจากแนวคิดและมาตราประเมิน Family Assessment Device: FAD (version3) ของ Epstein, Bishop และ Levin (1978) ประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 52 ข้อ แบ่งเป็นองค์ประกอบทั้งหมด 6 ด้าน ได้แก่

- 1) ด้านการสื่อสาร จำนวน 10 ข้อ
- 2) ด้านความผูกพันทางอารมณ์ จำนวน 13 ข้อ
- 3) ด้านการตอบสนองทางอารมณ์ จำนวน 8 ข้อ
- 4) ด้านบทบาท จำนวน 10 ข้อ
- 5) ด้านการแก้ปัญหา จำนวน 7 ข้อ
- 6) ด้านการควบคุมพฤติกรรมจำนวน 4 ข้อ

เป็นมาตรวัดแบบประมาณค่า (Rating scale) 4 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่อนข้างเห็นด้วย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ตาราง 4 เกณฑ์การให้คะแนนมาตรการวัดการทำหน้าที่ของครอบครัว

ระดับความเห็น	คะแนน	
	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4	1
ค่อนข้างเห็นด้วย	3	2
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	2	3
ไม่เห็นด้วย	1	4

4.2 ผู้วิจัยนำมาตรการวัดการทำหน้าที่ของครอบครัวไปตรวจสอบคุณภาพโดยทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 60 คน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัดเดียวกัน (Corrected Item-Total Correlation: CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเทียบกับค่าวิกฤติ (Critical r) ของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ โดยข้อกระทงแบ่งเป็น 6 ด้าน ดังนี้

4.2.1 ด้านการสื่อสาร จำนวน 10 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด ทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 10 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 14) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .890

4.2.2 ด้านความผูกพันทางอารมณ์ จำนวน 13 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด ทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 13 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 14) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .860

4.2.3 ด้านการตอบสนองทางอารมณ์ จำนวน 8 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด ทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 8 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 14) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .810

4.2.4 ด้านบทบาท จำนวน 10 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัดทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 10 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 14) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .891

4.2.5 ด้านการแก้ปัญหา จำนวน 7 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด ทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้ง 7 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 14) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .869

4.2.6 ด้านการควบคุมพฤติกรรมจำนวน 4 ข้อ พบว่า ผลการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัดพบว่าไม่มีข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์โดยมีค่า r ต่ำกว่าค่าวิกฤตจำนวน 1 ข้อ (ดูภาคผนวก ข ตาราง 14) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .735 แต่ไม่สามารถตัดข้อกระทงนี้ออกไปได้ เนื่องจากมาตรวัดนี้แบ่งเป็นองค์ประกอบ และองค์ประกอบนี้มีข้อกระทงเพียง 4 ข้อ หากตัดข้อกระทงนี้ออกไปจะทำให้เหลือข้อกระทงน้อยเกินไปที่จะนำมาวิเคราะห์ผลได้ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพอีกครั้ง โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 300 คน กำหนดระดับความมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{critical} = 0.113$ ($p < .05$)), $N = 300$ พบว่าทุกข้อผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์ทั้งหมด 5 ข้อ และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .662

เมื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทุกข้อกระทงมีค่าเท่ากับ .935

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยได้ทำการแจกแบบสอบถามโดยตรงกับกลุ่มตัวอย่าง 110 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด มีแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 100 ชุด และแบบสอบถามอิเล็กทรอนิกส์ (Online Questionnaire) จำนวน 206 ชุด มีแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมด 200 ชุด รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 300 ชุด เกณฑ์ในการคัดเลือกแบบสอบถาม คือ แบบสอบถามจะต้องมีการตอบที่ครบถ้วน และมีความตั้งใจในการตอบแบบสอบถาม

ตาราง 5 จำนวนร้อยละของแบบสอบถามที่ผ่านและไม่ผ่านการคัดเลือกจากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด ($N=316$)

รูปแบบการเก็บรวบรวมข้อมูล	สถานะ	จำนวน (ชุด)	ร้อยละ
1.แบบสอบถามโดยตรงกับกลุ่มตัวอย่าง	ผ่านการคัดเลือก	100	31.6
	ไม่ผ่านการคัดเลือก	10	3.1
	รวม	110	34.7
2. แบบสอบถามอิเล็กทรอนิกส์ (Online Questionnaire)	ผ่านการคัดเลือก	200	63.3
	ไม่ผ่านการคัดเลือก	6	1.9
	รวม	206	65.2
รวมแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือก		300	94.9

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า จำนวนแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์มีร้อยละ 94.9 จากแบบสอบถามทั้งหมด โดยแบบสอบถามที่แจกโดยตรงกับกลุ่มตัวอย่างไม่ผ่านการคัดเลือก คิดเป็นร้อยละ 3.1 เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่มีข้อมูลไม่ครบถ้วน และแบบสอบถามอิเล็กทรอนิกส์ที่ไม่ผ่านการคัดเลือก คิดเป็นร้อยละ 1.9 เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะการตอบแบบผิดปกติ จึงขาดคุณภาพและไม่สามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ได้

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การเสนอผลการวิเคราะห์เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวต่อพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต คณะผู้วิจัยนำเสนอโดยแบ่งออกเป็นสองตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การทดสอบสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บข้อมูลขั้นต้นในงานวิจัยนี้ มีผู้ร่วมการวิจัยทั้งหมด 300 คน อยู่ในช่วงอายุ 18-25 ปี เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรีทั้งหมด โดยมีเพศชายจำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และเพศหญิง 208 คน คิดเป็นร้อยละ 69.3 มีอายุเฉลี่ย 21 ปี ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 มากที่สุดจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 58.7 ดังตารางที่ 6

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นเก็บข้อมูลจริง จำแนกตาม เพศ อายุชั้นปี (N = 300)

ตัวแปร	ความถี่	ร้อยละของความถี่
1. เพศ		
ชาย	92	30.7
หญิง	208	69.3
รวม	300	100.0
2. อายุ		
18-21 ปี	134	44.7
22-25 ปี	166	55.3
$\bar{x} = 21.23, SD = 1.3448$		
รวม	300	100.0
3. ชั้นปี		
ปี 1	45	15.0

ตัวแปร	ความถี่	ร้อยละของความถี่
ปี2	31	10.3
ปี3	42	14.0
ปี4	176	58.7
ปี5	6	2.0
รวม	300	100.0

1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยพบว่า

มาตรวัดพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต มีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 2.66 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.68 มีคะแนนต่ำสุด (1.21) – สูงสุด (4.57)

มาตรวัดการเปิดเผยตนเอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 2.95 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.44 มีคะแนนต่ำสุด (1.57) – สูงสุด (5)

มาตรวัดความเหงา มีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 1.95 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.74 มีคะแนนต่ำสุด (1) – สูงสุด (3.5)

มาตรวัดการทำหน้าที่ของครอบครัว มีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 2.96 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 19.67 มีคะแนนต่ำสุด (1.30) – สูงสุด (3.76) ดังตารางที่ 7

ตาราง 7 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการวิจัย (N = 300)

ตัวแปร	Range	Min	Max	M	SD
1.พฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ต	1 - 5	1.21	4.57	2.66	0.56
2.การเปิดเผยตนเอง	1 - 5	1.57	5	2.95	0.53
3. ความเหงา	1 - 4	1	3.5	1.95	0.45
4. การทำหน้าที่ของครอบครัว	1 - 4	1.30	3.76	2.96	0.43

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีความสัมพันธ์กัน โดยการเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .214 ($r = .214, p < 0.01$) ความเหงามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .339 ($r = .339, p < 0.01$) การทำหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.296$ ($r = -.296, p < 0.01$) ดังตารางที่ 8

ตาราง 8 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต การเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว

ตัวแปร	พฤติกรรมกรรมการ เสพติดอินเทอร์เน็ต	การเปิดเผยตนเอง	ความเหงา	การทำหน้าที่ ของครอบครัว
พฤติกรรมกรรมการ เสพติดอินเทอร์เน็ต	1			
การเปิดเผยตนเอง	.214**	1		
ความเหงา	.339**	.074	1	
การทำหน้าที่ ของครอบครัว	-.296**	-.172**	-.531**	1

** $p < 0.01$ (2-tailed)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของ การเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว ที่ทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต โดยวิธีการใส่ตัวแปรเข้าสมการทุกตัวพร้อมกัน (Enter) ($N = 300$)

การพยากรณ์	R	R square	Adjusted R square	R square change	F
	.404	.163	.154	.163	19.211***

*** $p < .001$

จากตาราง 9 อธิบายได้ดังนี้ เมื่อนำตัวแปรใส่เข้าสมการทุกตัวพร้อมกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรการเปิดเผยตนเอง ตัวแปรความเหงา และตัวแปรการทำหน้าที่ของครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้ ร้อยละ 16.3 ($R^2=.163$, $p < .001$)

ตาราง 10 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรทำนายในรูปคะแนนดิบ (b) คะแนนมาตรฐาน (Beta) การทดสอบการมีนัยสำคัญทางสถิติของ Beta ($N = 300$)

ตัวแปรพยากรณ์ที่เข้าสมการ	b	SEb	Beta (β)
(ค่าคงที่)	38.156	7.784	
1. การเปิดเผยตนเอง	.248	.078	.173**
2. ความเหงา	.235	.057	.258***
3. การทำหน้าที่ของครอบครัว	-.071	.035	-.130*

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$, *** $p < 0.001$

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอย พบว่าความเหงามีอิทธิพลสูงสุดในการทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ($\beta = .258$, $p < .001$) รองลงมาคือ การเปิดเผยตนเอง ($\beta = .173$, $p < .01$) และการทำหน้าที่ของครอบครัว ($\beta = -.130$, $p < .05$) ตามลำดับ

พฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต = 38.156 + 0.248 การเปิดเผยตนเอง + 0.235*** ความเหงา - 0.071*การทำหน้าที่ของครอบครัว**

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$, *** $p < 0.001$

จากสมการทำนาย สามารถแปลความหมายได้ดังนี้

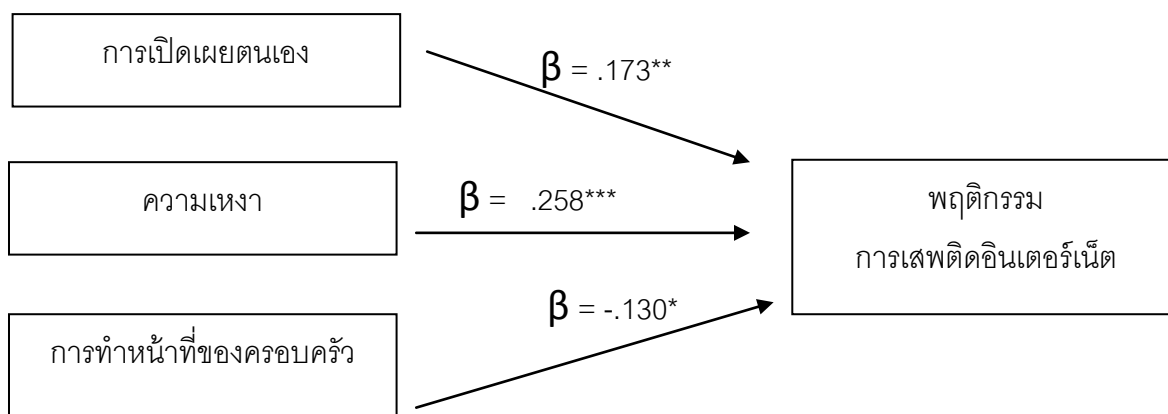
การเปิดเผยตนเอง สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (b) เท่ากับ .248 หมายความว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการเปิดเผยตนเองเพิ่มขึ้นเท่ากับ 1 จะทำให้พฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้น .248 เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นให้คงที่

ความเหงา สามารถทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (b) เท่ากับ .235 หมายความว่า เมื่อ

กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความเหงาเพิ่มขึ้นเท่ากับ 1 จะทำให้พฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้น .235 เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นให้คงที่

การทำหน้าที่ของครอบครัว สามารถทำนายพฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (b) เท่ากับ -0.071 หมายความว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการทำหน้าที่ของครอบครัวเพิ่มขึ้นเท่ากับ 1 จะทำให้พฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ตลดลง 0.071 เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นให้คงที่

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร นำมาเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวต่อพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

การเปิดเผยตนเองตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้

ผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า ความเหงามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = .339$) และมีอิทธิพลสูงที่สุดในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ($\beta = .258, p < .001$)

การเปิดเผยตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = .214$) และมีอิทธิพลเป็นลำดับที่สองในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ($\beta = .173, p < .01$)

การทำหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = -.296$) และมีอิทธิพลเป็นลำดับสุดท้ายในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ($\beta = -.130, p < .05$)

และตัวแปรทั้ง 3 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้ ร้อยละ 16.3 ($R^2 = .163, p < .001$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่าการเปิดเผยตนเองตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้ โดยอธิบายได้ดังนี้

ความเหงา เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต โดยพบว่า ถ้าวัยรุ่นมีความเหงาสูงก็จะทำให้มีพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย การที่วัยรุ่นเกิดความรู้สึกเหงาไม่ได้มีสาเหตุมาจากการอยู่ตัวคนเดียว แต่เกิดขึ้นเมื่อมีการขาดหายจากความสัมพันธ์ หรือเกิดความบกพร่องทางปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Weiss, 1973) ความเหงาถือเป็นปัญหาทางด้านอารมณ์ หรือจิตใจ เป็นความรู้สึกอ้างว้าง ขาดที่พึ่ง และเกิดความทุกข์ใจอย่างมาก ส่งผลให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ และแยกตัวจากบุคคลอื่น ทำให้ขาดการปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม (Francis, 1972 อ้างถึงใน Rodgers, 1989) จนเกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม และอินเทอร์เน็ตสามารถช่วยให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ผู้ที่มีความรู้สึกเหงาจึงหันไปใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อชดเชยความรู้สึก หรือความสัมพันธ์ที่ตนเองรู้สึกขาด ดังนั้นความเหงาจึงส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต เช่นเดียวกับผลจากงานวิจัยของไชยรัตน์ บุตรพรหม (2545) ที่ทำการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลต่อพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่าวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพด้านอารมณ์อ่อนไหว มีแนวโน้มที่จะติดอินเทอร์เน็ตมากกว่าวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแบบมั่นคง รวมถึงผลจากงานวิจัยของ วิไลลักษณ์ ทองคำบรวง (2553) ที่ทำการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและผลของพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่าพฤติกรรมการติดเกมออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางบวกจากความเหงา ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อบุคคลเกิดความเหงา ก็จะหันไปใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อชดเชยความรู้สึกหรือความสัมพันธ์ที่ตนเองรู้สึกขาด แต่อย่างไรก็ตามการหลีกเลี่ยงจากความไม่พึงพอใจเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นชั่วคราว เมื่อบุคคลหยุดการใช้อินเทอร์เน็ต ปัญหาในชีวิตจริงก็หวนกลับมา ทำให้เกิดความกดดันอ้างว้างและเหงาเพิ่มมากขึ้น เป็นสาเหตุให้เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตบ่อยครั้งขึ้น และยาวนานขึ้นจนทำให้เกิดเป็นพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตนั่นเอง

ตัวแปรที่มีอิทธิพลเป็นลำดับสองในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต คือ การเปิดเผยตนเอง โดยผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ถ้าวัยรุ่นมีการเปิดเผยตนเองสูง ก็จะทำให้มีพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย การเปิดเผยตนเอง คือการทำให้ตนเองเป็นที่รู้จักต่อผู้อื่น โดยการแบ่งปันข้อมูลส่วนตัว เช่น ความคิด ความรู้สึก ค่านิยม ความเชื่อ และความคาดหวังของบุคคล (Ellenson,

1981) เพื่อให้ผู้อื่นได้มีโอกาสเข้าถึงและรับรู้ในความเป็นตัวตน ซึ่งเป็นหัวใจของการสื่อสารระหว่างบุคคล เพื่อให้ผู้อื่นรู้จักตัวเรามากยิ่งขึ้น และนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี (พงษ์ วิเศษสังข์, 2555) จาก การศึกษางานวิจัยของ Varnali และ Toker (2015) พบว่า การเปิดเผยตนเองใน Social Network ทำให้เกิดความดึงดูดทางสังคม และเกิดความเชื่อใจในความสัมพันธ์กับผู้ที่บุคคลนั้นทำการปฏิสัมพันธ์ด้วยมาก จึงส่งผลให้ใช้เวลาในโลกอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้น และเกิดพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตตามมา ซึ่งสนับสนุน งานวิจัยของ Tian (2011) ที่พบว่า การเปิดเผยตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการสร้างจำนวนเพื่อน ใหม่ในอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ยังสนับสนุนงานวิจัยของ สิริเสาวภา ฤกษ์นนท์ (2556) ที่พบว่าผู้ที่มี ระยะเวลาในการใช้เฟซบุ๊กมาก จะมีแนวโน้มในการเปิดเผยตนเองมากกว่าผู้ที่มีระยะเวลาในการใช้เฟซบุ๊ก น้อย รวมถึงงานวิจัยของ Blau (2011) ที่พบว่าเมื่อผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีปริมาณการเปิดเผยตนเองสูง ก็จะมี แนวโน้มที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวมากเกินไป และมีปริมาณการใช้อินเทอร์เน็ตที่สูงมากกว่าปกติอีกด้วย

สำหรับตัวแปรที่มีอิทธิพลเป็นลำดับสุดท้ายในการทำนายพฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ต คือ การทำ หน้าที่ของครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการดำเนินชีวิตของสมาชิกในครอบครัว การทำหน้าที่ของ ครอบครัวได้อย่างมีประสิทธิภาพจะส่งผลให้ครอบครัวอยู่กันอย่างมีความสุข สมาชิกในครอบครัวจะมี ปฏิสัมพันธ์กันภายใน และปฏิบัติภารกิจหน้าที่ของตนเพื่อให้ครอบครัวมีการตอบสนองทางด้านร่างกาย และจิตใจ และปรับตัวให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข (ธาดา เจริญกุล, 2545) Tafa และ Baiocco (2009) พบว่าเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวระดับต่ำ รวมถึงการที่สมาชิกในครอบครัวไม่สามารถ เปลี่ยนแปลงบทบาท และกฎระเบียบของครอบครัวได้ จะส่งผลให้ความเสี่ยงในการเกิดพฤติกรรมเสพติด ต่างๆ ของวัยรุ่นเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับผลจากงานวิจัยของชัมย์พร อนุอิน (2540) ที่พบว่า ความรู้สึกผูกพัน กับบิดามารดา เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการติดสารเสพติด รวมถึงพฤติกรรมการติดยูเอชและแอลกอฮอล์ นอกจากนี้จุฬาลักษณ์ และคณะ (2558) ยังทำการศึกษาเรื่องรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว รูปแบบ การดำเนินชีวิต รูปแบบความผูกพันภายในครอบครัว ที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เครือข่ายออนไลน์และการติด เกมของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยด้านการสื่อสารภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการติดเกมออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญ เมื่อวัยรุ่นมีปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว วัยรุ่น จะหันไปพึ่งพาการเล่นเกมที่ทดแทนในสิ่งที่ตนเองต้องการ ดังนั้นการมีหน้าที่ของครอบครัวที่ดี จะ ช่วยเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเอง ช่วยจัดการความเหงาและความเครียดภายในจิตใจของสมาชิกใน ครอบครัวรวมถึงทำให้ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างเพียงพอ (Patterson, McCubbin & Warwick, 1990) จึงช่วยให้พฤติกรรมเสพติดอินเทอร์เน็ตลดลงได้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัวกับพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต

สมมติฐานของการวิจัย

การเปิดเผยตนเองตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 300 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 4 มาตรฐาน ดังต่อไปนี้ มาตรฐานพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตมาตรฐานการเปิดเผยตนเองมาตรฐานความเหงาและมาตรฐานการทำหน้าที่ของครอบครัว โดยมีรายละเอียดในแต่ละมาตรฐานต่อไปนี้

1. มาตรฐานพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต โดยนำมาจากไชยรัตน์ บุตรพรหม (2545)
2. มาตรฐานการเปิดเผยตนเองโดยพัฒนามาจากมาตรฐานSelf-disclosure scale ของ Zhang Weiwei และ Huang Peiyi (2011)
3. มาตรฐานความเหงา โดยนำมาจาก วรวิทย์ ธนประกฤต (2545)
4. มาตรฐานการทำหน้าที่ของครอบครัว โดยนำมาจากพรณระพี สุทธิวรรณ และคณะ(2552)

การเก็บข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยได้ทำการแจกแบบสอบถามโดยตรงกับกลุ่มตัวอย่าง 110 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด มีแบบสอบถามที่มีข้อมูลครบถ้วนทั้งหมด 100 ชุด และแบบสอบถามอิเล็กทรอนิกส์ (Online Questionnaire) จำนวน 200 ชุด รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 300 ชุด

แบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้เรียงลำดับของมาตรวัดเป็น 4 ชุดโดยเรียงจาก มาตรวัดพฤติกรรม การติดอินเทอร์เน็ต มาตรวัดการเปิดเผยตนเอง มาตรวัดความเหงา มาตรวัดการทำหน้าที่ของครอบครัว

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)แบบ Enter ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows

ผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า ความเหงามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = .328$) และมีอิทธิพลสูงที่สุดในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ($\beta = .246, p < .001$)

การเปิดเผยตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = .225$) และมีอิทธิพลเป็นลำดับที่สองในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ($\beta = .184, p < .01$)

การทำหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = -.292$) และมีอิทธิพลเป็นลำดับสุดท้ายในการทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ($\beta = -.130, p < .05$)

และตัวแปรทั้ง 3 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้ ร้อยละ 16.3 ($R^2 = .163, p < .001$)

ประโยชน์ที่ได้รับ

เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น จากการวิจัยพบว่าการเปิดเผยตนเอง ความเหงา และการทำหน้าที่ของครอบครัว มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ดังนั้นหากสามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดจากตัวแปรดังกล่าวได้ ก็จะส่งผลให้พฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตลดลง จากผลการวิจัยพบว่าความเหงาเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงที่สุดในการทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต เพื่อแก้ไขปัญหาด้านความเหงา ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อสังคม หรืองานจิตอาสาต่างๆ ให้วัยรุ่นได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพิ่มมากขึ้น และช่วยลดความเหงา หรือความหวาดหวั่นลง ทำให้ลดความเสี่ยงที่จะเกิดพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้

ตัวแปรลำดับสองที่มีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต คือ การเปิดเผยตนเอง บุคคลที่มีระดับการเปิดเผยตนเองในปริมาณสูง จะทำให้มีความใกล้ชิดกับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนอื่น เกิดแรงจูงใจในการรักษาความสัมพันธ์ รวมถึงเกิดความเข้าใจในความสัมพันธ์กับบุคคลที่ทำการปฏิสัมพันธ์ด้วยมาก จึงส่งผลให้ใช้เวลาในโลกอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้น ดังนั้นจึงควรให้คำแนะนำแก่เด็กวัยรุ่น เพื่อให้มีการเปิดเผยตนเองอย่างเหมาะสม ไม่เปิดเผยข้อมูลของตนเองมากเกินไป ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายได้

ตัวแปรลำดับสุดท้ายที่มีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต คือ การทำหน้าที่ของครอบครัว การมีการทำหน้าที่ของครอบครัวที่ดี จะช่วยลดพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตได้ ดังนั้นจึงควรส่งเสริม และรณรงค์ให้ประชาชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของสถาบันครอบครัว เพราะหากครอบครัวมีการทำหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพ จะส่งผลให้ครอบครัวอยู่กันอย่างมีความสุข มีการสื่อสารระหว่างกัน และช่วยเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเอง อีกทั้งยังช่วยจัดการความเหงาและความเครียดภายในจิตใจของสมาชิกในครอบครัวอีกด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาล ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจจะไม่ได้อยู่ในกลุ่มเสี่ยงของพฤติกรรมกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต ดังนั้นหากเก็บข้อมูลใน

กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา หรือกลุ่มวัยรุ่นที่ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ตอาจพบผลการวิจัยที่มีน้ำหนักในการทำนายนมากขึ้น

2. จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า ยังมีตัวแปรอื่นๆที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ต เช่น การกำกับตนเอง การสนับสนุนทางสังคม หรือความขี้มั่ว ซึ่งอาจมีอิทธิพลในการทำนายนพฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ตได้

3. การวิจัยในครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์ผลโดยใช้ข้อมูลตัวแปรการทำหน้าที่ของครอบครัวแบบรวมทุกองค์ประกอบ ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจทำการศึกษาการทำหน้าที่ของครอบครัวโดยวิเคราะห์แยกองค์ประกอบ เพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของแต่ละองค์ประกอบที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ต

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กัลยกร คุณเจริญ. (2554). *ความสัมพันธ์ระหว่างการทำหน้าที่ของครอบครัว ความร่วมรู้สึก บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน กับพฤติกรรมชมเชยรังแกผู้อื่นในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลักษณ์ ประจະเนย์, พัชราภรณ์ เกษะประกกร, ธนุฉมิ นัยโกวิท, และวัฒนา สุนทรชัย. (2558). รูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว รูปแบบการดำเนินชีวิต รูปแบบความผูกพันภายในครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์และการติตเกมของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*. 21(1), 175-192
- ชมพูนุช ศิริคำ. (2554). *อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองและการสนับสนุนทางสังคมต่อสุขภาวะทางจิตในผู้สูงอายุที่ใช้อินเทอร์เน็ต โดยมีความเหงาเป็นตัวแปรส่งผ่าน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาประยุกต์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชมัพร อนุอัน. (2540). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการติตสารเสพติดของเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชัชพงศ์ ตังมณี, และอรุณี กำลัง. (2545). *พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไชยรัตน์ บุตรพรหม. (2545). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการติตอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนิกันต์ มาชะศิริานนท์. (2545). *พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ตและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพติดอินเทอร์เน็ตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธาดา เจริญกุลศล. (2545). การทำหน้าที่ของครอบครัวตามการรับรู้ของผู้พยายามฆ่าตัวตาย. สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช คณะพยาบาล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นริรัตน์ นิลขำ. (2548). ปัจจัยคัดสรรที่ทำนายการทำหน้าที่ของครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ. สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปริญดา เริงศักดิ์. (2557). การเปิดเผยตนเองกับการสื่อสารผ่านเฟซบุ๊ก. วารสารนักบริหาร, 34(1), 69-79
- พงษ์ วิเศษสังข์. (2553). เทคโนโลยีสารสนเทศกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. วารสารนักบริหาร, 124-130
- รัศมี สาโรจน์. (2547). การจำแนกกลุ่มการเสพติดอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ลักษณา พลอยเลื่อมแสง. (2545). ผลกระทบของอินเทอร์เน็ตต่อสุขภาพจิตของผู้ใช้ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
- วรวิทย์ ธนประกฤต. (2545). สาเหตุของความก้าวเผลวและการเผชิญกับความก้าวเผลวของนักเรียนประจำวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิระวรรณ อุประมาณ. (2538). การทำหน้าที่ของครอบครัวในครอบครัวของเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าและไม่มีภาวะซึมเศร้า. ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลลักษณ์ ทองคำบรรจง. (2553). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพมหานคร.
- วิไลลักษณ์ ทองคำบรรจง, อรพินท์ ชูชม, ผจงจิต อินทสุวรรณ, และนำชัย ศุภฤกษ์ชัยสกุล. (2554). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารพฤติกรรมศาสตร์, 17(2), 103-120.
- สิริเสาวภา ฤกษ์นันท์. (2556). พฤติกรรมการสื่อสารและการเปิดเผยตนเองของผู้ใช้งานเว็บไซต์เฟซบุ๊กในเขตกรุงเทพมหานคร. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

สุรัตน์ ตีรสุกุล. (2549). *หลักนิเทศศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

สำนักนโยบายและส่งเสริมธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.
(2557). *รายงานสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปี 2557*. กรุงเทพมหานคร:
สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์.

อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2544). *จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ :
ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว.

ภาษาอังกฤษ

- Beck, A. T., & Young, J. E. (1978). *College blues*. *Psychology Today*, 12(4), 80–95.
- Blua, I. (2011). Application use online relationship types, Self-disclosure, and Internet abuse among children and youth: Implications for education and internet safety programs. *Educational computing research*, 45(1), 95-116.
- Chou, C., & Hsiao, M.-C. (2000). Internet addiction, usage, gratification, and pleasure experience: the Taiwan college students' case. *Computers & Education*, 35, 65-80.
- Ellenson, A. (1981). *Human realtions*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall
- Epstein, N. B., Baldwin, L. M., & Bishop D. S. (1983). the McMaster Family Assessment Device. *Journal of Marital and Family Therapy*, 9(2), 171-180
- Francis, G.M. (1972). *Loneliness : A study of hospitalized adults*. Unpublished Doctoral dissertation, Pennsylvania : University of Pennsylvania . Pacific Grove California.
- Griffiths, M. (1995). *An overview of online addictions* [PowerPoint slides]. Retrieved January 21, 2015, from http://www.belspo.be/belspo/fedra/DR/DR64_Griffiths_present_en.pdf.
- Johnson, D. W. (1997). *Reaching out: Inerpersonal effectiveness and self actualization* (6th ed.). Boston: Allyn and Bacon.
- Kim, J., LaRose, R., & Peng. W. (2009). Loneliness as the cause and the effect of problematic Internet use: the relationship between Internet use and psychological well-being. *Cyberpsychology & Behavior*, 12(4), 451-455.
- Lam, L. T. (2015). Parental mental health and Internet Addiction in adolescents. *Addictive Behaviors*, 42, 20-23.

- Littlejohn, S. W. (1983). *Theories of human communication*. Belmont, Ca.:Wadsworth.
- Morahan-Martin, J., & Schumacher, P. (2003). Loneliness and social uses of the Internet. *Computers in Human Behavior*, 19, 659-671.
- Nie, N. H., Hillygus, D. S., & Erbring, L. (2002). *The Internet in Everyday Life*. Oxford, England: Blackwell Publishers Ltd.
- Ozdemir, Y., Kuzucu, Y., & Ak, S. (2014). Depression, loneliness and Internet addiction: How important is low self-control?. *Computers in Human Behavior*, 34, 284-290.
- Park, N., Jin, B., & Jin, S. A. (2011). Effects of self-disclosure on relational intimacy in Facebook. *Computers in Human Behavior*, 27, 1974-1983.
- Patterson, J., McCubbin, II., & Warwick, W. (1990). The impact of family functioning on health changes in children with cystic fibrosis. *Social Science and Medicine*, 31(2), 159-164.
- Peplau, L. A., & Perlman, D. (1982). Perspective on loneliness. In L. A. Peplau & D. Perlman (Eds.), *Loneliness: A sourcebook of current theory, research, and therapy* (pp. 1-18). New York: Wiley-Interscience.
- Peplau, L. A., & Perlman, D. (1982). Theoretical approach to loneliness. In L. A. Peplau & D. Perlman (Eds.), *Loneliness: A sourcebook of current theory, research, and therapy* (pp. 123-133). New York: Wiley-Interscience.
- Rodgers, B.L. (1989). Loneliness. *Journal of Gerontological Nursing*, 15(8), 16-21
- Rook, K. S., & Peplau, L. A. (1982). Perspectives on helping the lonely. In: Peplau, L.A., & Perlman, D., eds. *Loneliness: A Sourcebook of Current Theory*. New York: Wiley-Interscience.

- Rokach, A. (1997). Relations of perceived causes and the experience of loneliness. *Journal of the Royal Anthropological Institute*, 3, 1067-1074.
- Rokach, A., & Brock, H. (1997). Loneliness and the effects of life changes. *Journal of Psychology*, 131(3), 284-298.
- Russell, D., Peplau, L. A., & Ferguson, M. L. (1978). Developing a measure of loneliness. *Journal of Personality Assessment*, 42, 290-294.
- Russell, D. (1996). UCLA Loneliness Scale (Version 3): Reliability, validity, and factor structure. *Journal of Personality Assessment*, 66, 20-40.
- Schafer, G. (2011). Family functioning in families with alcohol and drug addiction. *Social Policy Journal of New Zealand*, 37, 1-17.
- Senormanci, O., et al. (2014). Attachment and family functioning in patients with Internet addiction. *General Hospital Psychiatry*, 36, 203-207.
- Sermat, V. (1978). Sources of loneliness. *Essence*, 2(4), 271-276.
- Tafa, M., & Baiocco, R. (2009). Addictive Behavior and Family Functioning During Adolescence. *The American Journal of Family Therapy*, 37, 388-395.
- Tian, Q. (2011). Social Anxiety, Motivation, Self-Disclosure, and Computer-Mediated Friendship: A Path Analysis of the Social Interaction in the Blogosphere. *Communication Research*, 40(2), 237-260
- Uruk, A. C., & Demir, A. (2003). The role of peers and families in predicting the loneliness level of adolescents. *The Journal of Psychology*, 137(2), 179-193.
- Varnali, K., & Toker, A. (2015). Self-disclosure on social networking sites. *Social Behavior and Personality*, 43(1), 1-14

- Weaver II, R., L. (1993). *Understanding interpersonal communication*. New York: Harper Collins College Publishers.
- Weiss, R.S. (1973). *Loneliness : The Experience of emotional and social isolation*. Cambridge : MIT.
- Wheless, L. R. (1978). A follow-up study of the relationship among trust, disclosure, and interpersonal solidarity. *Human Communication Research*, 4, 143-157.
- Wood, T. J. (1999). *Interpersonal communication: Everyday encounters*. Belmont, CA: Wadsworth.
- Yao, M. Z., & Zhong, Z. J. (2014). Loneliness, social contacts and Internet addiction: A cross-lagged panel study. *Computers in Human Behavior*, 30, 164-170.
- Yen, J.Y., Yen, C.F., Chen, C.C., Chen, S.H., & Ko, C.H. (2007). Family Factors of Internet addiction and Substance Use Experience in Taiwanese Adolescents. *Cyberpsychology & Behavior*, 10(3), 323-329.
- Young, J.E. (1980). *Cognitive therapy and loneliness*. In R. Bedrosian, G. Emery,&S. Hollon (Eds.), *New direction in cognitive therapy : A case book*. New York : Guilford Press.
- Young, K. (1996). Internet Addiction: The Emergence of a New Clinical Disorder. *Cyberpsychology & Behavior*, 1(3), 237-244
- Young, M.H. (1994). Parenting style and child behavior problems: A longitudinal analysis (behavior problems). *Dissertation Abstracts International (February)*: 169.
- Zhang, W. & Huang, P. (2011). *How motivations of SNSs use and offline social trust affect college students' self-disclosure on SNSs: An investigation in China*. 8th International Telecommunications Society.

ภาคผนวก

ภาคผนวก
แบบสอบถามในการวิจัย
แบบสำรวจพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นไทย

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในวัยรุ่น โดยข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

โปรดกรอกข้อความและใส่เครื่องหมาย ✓ลงในช่องว่างที่ตรงกับท่าน

เพศ ชาย หญิง

อายุ ปี ชั้นปี.....

ตอนที่ 2ขอให้ท่านอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับตัวคุณมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ลงในช่องคำตอบ โดยตอบตามความจริงมากที่สุดเท่าที่เคยทำหรือรู้สึกเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต ในแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

ไม่เคยเลย	ให้เท่ากับ 1 คะแนน
แทบจะไม่	ให้เท่ากับ 2 คะแนน
เป็นครั้งคราว	ให้เท่ากับ 3 คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้เท่ากับ 4 คะแนน
เป็นประจำ	ให้เท่ากับ 5 คะแนน

ข้อความ	ไม่เคยเลย 1	แทบจะไม่ 2	เป็นครั้ง คราว 3	บ่อยครั้ง 4	เป็น ประจำ 5
1. ท่านใช้เวลาเล่นอินเทอร์เน็ตนานกว่าที่ตั้งใจไว้					
2. ท่านไม่สนใจงานบ้านหรือกิจกรรมอื่นๆโดยใช้เวลาส่วนใหญ่มากกับการใช้อินเทอร์เน็ต					
3. ท่านชอบความสนุกสนาน, ความตื่นเต้นในการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่ากิจกรรมอื่นในชีวิตประจำวัน					

ข้อความ	ไม่เคย เลย 1	แทบจะไม่ 2	เป็นครั้ง คราว 3	บ่อยครั้ง 4	เป็น ประจำ 5
4. ท่านมักสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นในอินเทอร์เน็ต					
5. พ่อแม่, เพื่อนมักตำหนิเกี่ยวกับเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ต					
6. ผลการเรียนของท่านได้รับผลกระทบเนื่องจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากเกินไป					
7. ท่านเช็ค E-mail ก่อนทำสิ่งอื่นที่ท่านต้องการทำในอินเทอร์เน็ต					
8. ท่านมักปกปิดเป็นความลับเมื่อมีคนถามท่านว่าท่านใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อทำอะไร					
9. ท่านมักชอบอยู่ในโลกส่วนตัวเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต					
10. ท่านมักพบว่าตัวเองกำลังรอคอยที่จะใช้อินเทอร์เน็ตในครั้งต่อไป					
11. ท่านกลัวว่าชีวิตที่ไม่มีอินเทอร์เน็ตจะทำให้ท่านเบื่อหน่าย, ว่างเปล่า, ไม่ร่าเริง					
12. ท่านมักตะโกนหรือแสดงความไม่พอใจหากมีใครมารบกวนในขณะที่ใช้อินเทอร์เน็ต					
13. ท่านรู้สึกที่ตัวเองพักผ่อนไม่เพียงพอเนื่องจากใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเวลานานเกินไป					
14. ท่านรู้สึกหมกมุ่นอยู่กับอินเทอร์เน็ตเวลาที่ไม่ได้ใช้หรือมักเพ้อฝันถึงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต					
15. ท่านมักพูดกับตัวเองว่า “ขอต่อเวลาอีกนิดหนึ่ง” เมื่อจะเลิกใช้อินเทอร์เน็ต					
16. ท่านมักจะพยายามใช้เวลาในอินเทอร์เน็ตให้น้อยลงแต่ก็พบว่าทำไม่ได้					
17. ท่านพยายามปิดบังผู้อื่นในเรื่องของเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ต					
18. ท่านเลือกที่จะใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าที่จะออกไปข้างนอกกับผู้อื่น					
19. ท่านรู้สึกซึมเศร้า, อารมณ์ไม่ดีเวลาที่ไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ต					
20. ท่านมักใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาและความเครียดในชีวิตประจำวัน					

ตอนที่ 3 ขอให้ท่านอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับตัวคุณมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย **V** ลงในช่องคำตอบ ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด โปรดตอบตามความเป็นจริงและตอบทุกข้อ ในแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้เท่ากับ 1 คะแนน
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ให้เท่ากับ 2 คะแนน
เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอกัน	ให้เท่ากับ 3 คะแนน
ค่อนข้างเห็นด้วย	ให้เท่ากับ 4 คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้เท่ากับ 5 คะแนน

ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1	ค่อนข้างไม่ เห็นด้วย 2	เห็นด้วยและไม่ เห็นด้วยพอกัน 3	ค่อนข้าง เห็นด้วย 4	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5
1.ฉันมักจะ ไม่เปิดเผย สิ่งที่ป็นด้านลบเกี่ยวกับตนเองลงในอินเทอร์เน็ต					
2.ฉันมักจะเผยให้เห็นสิ่งที่ดีเกี่ยวกับตนเองมากกว่าสิ่งแย่ๆลงในอินเทอร์เน็ต					
3.โดยรวมแล้วในการใช้อินเทอร์เน็ต ฉันเปิดเผยตนเองในด้านบวกมากกว่าลบ					
4.เมื่อฉันเริ่มต้นเปิดเผยตนเองลงในอินเทอร์เน็ต ฉันจะเปิดเผยเรื่องส่วนตัวอย่างเต็มที่					
5.ฉันมักจะเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของฉันลงในอินเทอร์เน็ตอย่างไม่ลังเล					
6. ฉันรู้สึกว่บางครั้งฉัน ไม่ระวัง ตนเองในการเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของฉันลงในอินเทอร์เน็ต					
7. ฉันมักจะพูดเกี่ยวกับเรื่องของตนเองลงในอินเทอร์เน็ต					
8. ในการใช้อินเทอร์เน็ต บทสนทนาของฉันจะยาวเมื่อฉันพูดคุยเกี่ยวกับตัวเอง					
9. ฉันมักจะบรรยายความรู้สึกของตนเองอย่างละเอียดลงในอินเทอร์เน็ต					
10. ฉันรู้ตัวเสมอว่ากำลังพูดหรือทำอะไรลงไปเวลาที่ฉันแสดงความรู้สึกส่วนตัวลงในอินเทอร์เน็ต					
11.ฉันมีความเข้าใจในตนเอง ขณะที่ฉันเปิดเผยตนเองลงในอินเทอร์เน็ต					

ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1	ค่อนข้างไม่ เห็นด้วย 2	เห็นด้วยและไม่ เห็นด้วยพอๆกัน 3	ค่อนข้าง เห็นด้วย 4	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5
12. ฉันมีความตั้งใจที่จะเปิดเผยความรู้สึกที่ฉันมีเกี่ยวกับตนเองลงในอินเทอร์เน็ต					
13. ฉันเปิดเผยตนเองอย่างตรงไปตรงมาลงในอินเทอร์เน็ต					
14. คำบรรยายเกี่ยวกับความรู้สึก อารมณ์ และประสบการณ์ ที่ฉันแสดงลงในอินเทอร์เน็ตนั้นตรงตามความเป็นจริง โดยไม่มีการบิดเบือน					

ตอนที่ 4 ข้อความต่อไปนี้ บรรยายถึงความรู้สึกที่คนโดยทั่วไปจะรู้สึกได้ในบางครั้ง ขอให้คุณอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับตัวคุณมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย **V** ลงในช่องคำตอบ ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด โปรดตอบตามความเป็นจริงและตอบทุกข้อ ในแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

ไม่เคยรู้สึกเลย	ให้เท่ากับ 1 คะแนน
รู้สึกบ้างนานๆครั้ง	ให้เท่ากับ 2 คะแนน
รู้สึกบ่อยๆ	ให้เท่ากับ 3 คะแนน
รู้สึกเป็นประจำ	ให้เท่ากับ 4 คะแนน

ข้อความ	ไม่เคยรู้สึก เลย 1	รู้สึกบ้าง นานๆครั้ง 2	รู้สึกบ่อยๆ 3	รู้สึกเป็น ประจำ 4
1. ฉันเข้ากับคนรอบข้างได้ดี				
2. ฉันรู้สึกว่าฉันไม่มีเพื่อน				
3. ฉันรู้สึกว่าไม่รู้จะหันหน้าไปหาใครดี				
4. ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว				
5. ฉันเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน				
6. ฉันมีอะไรส่วนมากที่คล้ายกับคนรอบข้าง				
7. ฉันรู้สึกว่าฉันไม่สนิทสนมกับใครอีกแล้ว				
8. ความสนใจและความคิดของฉันไม่ตรงกับคนรอบข้าง				
9. ฉันรู้สึกสนิทสนมกับคนอื่น ๆ				
10. ฉันรู้สึกถูกทอดทิ้ง				

ข้อความ	ไม่เคยรู้สึก เลย 1	รู้สึกบ้าง นานๆครั้ง 2	รู้สึกบ่อยๆ 3	รู้สึกเป็น ประจำ 4
11. ฉันรู้สึกว่าความสัมพันธ์ของฉันกับผู้อื่น ไม่มี ความหมาย				
12. ฉันรู้สึกว่า ไม่มี ใครรู้จักฉันจริง				
13. ฉันรู้สึกโดดเดี่ยว				
14. ฉันหาเพื่อนได้เสมอเมื่อฉันต้องการ				
15. ฉันรู้สึกว่ามีคนเข้าใจฉันจริงๆ				
16. ฉันรู้สึกว่ามีคนอยู่รอบข้างฉัน แต่คนเหล่านั้นกลับ ไม่ เข้าใจฉัน				
17. ฉันมีคนที่สามารถหารื้อด้วยได้				
18. ฉันมีคนที่สามารถปรึกษาได้				
19. ฉันรู้สึก ไม่ อยากสูงส่งกับใคร				
20. ฉันรู้สึก ไม่มี เรื่องจะคุยกับคนรอบข้าง				
21. ฉันรู้สึกว่าคนรอบข้างชอบนิทาฉัน				
22. ฉันรู้สึก ไม่ อยากพูด เพราะ ไม่ ต้องการมีเรื่องกัน				
23. ฉันอยากเก็บความไม่สบายใจไว้คนเดียว				
24. ฉันรู้สึกเบื่อ				
25. ฉันรู้สึกว่า ไม่มี กิจกรรมที่อยากทำ				
26. ฉันรู้สึกว่า มี บางสิ่งบางอย่างขาดหายไป				

ตอนที่ 5ขอให้คุณอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับตัวคุณมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย **V** ลงในช่องคำตอบ **ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิด โปรดตอบตามความเป็นจริงและตอบทุกข้อ** ในแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

ไม่เห็นด้วย	ให้เท่ากับ 1 คะแนน
ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ให้เท่ากับ 2 คะแนน
ค่อนข้างเห็นด้วย	ให้เท่ากับ 3 คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้เท่ากับ 4 คะแนน

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1	ค่อนข้าง เห็นด้วย 2	ค่อนข้างไม่ เห็นด้วย 3	ไม่เห็นด้วย 4
1. ทุกคนในบ้านพูดจากันตรงๆอย่างเปิดเผย				
2. เรามีความเปิดเผยตรงไปมาต่อกัน				

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1	ค่อนข้าง เห็นด้วย 2	ค่อนข้างไม่ เห็นด้วย 3	ไม่เห็นด้วย 4
3. เมื่อคนในครอบครัวทำในสิ่งที่เราไม่ชอบ เราสามารถบอกกับเขาได้ ตรงๆ				
4. คนในครอบครัวยอมรับเราได้อย่างที่เราเป็นจริงๆ				
5. ทุกคนในครอบครัวต่างยอมรับได้ในสิ่งที่พวกเขาแต่ละคนเป็น				
6. เราให้ความไว้วางใจต่อกัน				
7. เรามักจะพูดคุยกันเองโดยตรง มากกว่าที่จะพูดผ่านคนกลางหรือ ฝากใครไปบอก				
8. ในครอบครัวของฉัน เราสามารถร้องไห้ได้อย่างเปิดเผย โดยไม่ต้อง กลัวใครเห็น				
9. บ่อยครั้งที่เราไม่ได้พูดในสิ่งที่เราต้องการอยากจะทำ				
10. ในยามวิฤติ เราสามารถพึ่งพากันและกันได้				
11. เราสนใจเรื่องของคนอื่นๆ ในครอบครัว ถ้าเราได้รับผลประโยชน์ โดยตรงจากเรื่องนั้น				
12. คนในครอบครัวของฉันจะสนใจเรื่องของคนอื่นๆ ในครอบครัว ก็ ต่อเมื่อพวกเขาได้ประโยชน์โดยตรงจากเรื่องนั้น				
13. คนในครอบครัวจะสนใจเรื่องของฉัน ก็ต่อเมื่อเรื่องนั้นเป็นเรื่อง สำคัญสำหรับพวกเขาด้วย				
14. เรื่องที่เราทุกคนทำร่วมกันได้ ก็มีแต่เรื่อง que ทุกคนสนใจเหมือนกัน เท่านั้น				
15. เมื่อใครซักคนในบ้านพูดกับฉัน ฉันไม่สามารถบอกได้ว่าเขารู้สึก อย่างไรในขณะที่พูด				
16. เราหลีกเลี่ยงไม่พูดคุยกันในเรื่องของความกลัวและความวิตกกังวล ของแต่ละคน				
17. แต่ละคนในครอบครัวมักยึดถือแต่เรื่องของตนเองเป็นใหญ่				
18. สมาชิกในครอบครัวของเราเข้ากันไม่ได้				
19. คนในครอบครัวของฉันบางคน ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ตอบสนองต่อ คนอื่นในครอบครัว				
20. เราไม่ค่อยจะมีเวลาได้ทำในสิ่งที่เราอยากทำ				
21. ถ้าจะขอให้ใครทำอะไรซักอย่างในบ้าน ก็ต้องมีการคอยบอกคอย เตือนให้ทำกันอยู่เสมอ				
22. เมื่อใครสักคนในบ้านเกิดอารมณ์เสียขึ้นมา คนอื่นๆ ในครอบครัว สามารถบอกได้ว่าเขาอารมณ์เสียเพราะเรื่องอะไร				

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1	ค่อนข้าง เห็นด้วย 2	ค่อนข้างไม่ เห็นด้วย 3	ไม่เห็นด้วย 4
23. ครอบครัวของเราไม่สะดวกในการเดินทางไปไหนมาไหนด้วยกัน				
24. พวกเราในครอบครัวไม่แสดงออกถึงความรักที่มีต่อกัน				
25. เป็นเรื่องยากที่คนในครอบครัวจะพูดถึงความรู้สึกดีๆที่มีต่อกัน				
26. เราไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงความรู้สึกที่ดีต่อคนในครอบครัว				
27. เราสามารถแสดงความรู้สึกในใจต่อกันได้				
28. ครอบครัวของเราเห็นว่าเรื่องอื่นสำคัญกว่าการแสดงความรักต่อกัน				
29. พวกเราแสดงความอ่อนโยนต่อกันในครอบครัว				
30. เราไม่สามารถพูดถึงความเศร้าของตัวเองกับคนอื่นๆในครอบครัว				
31. เวลาที่โกรธกัน เราจะไม่คุยกันเลย				
32. มีบางครั้งที่ต้องใช้จำเป็นในบ้าน หมาดเกลี้ยง ไม่มีใช้				
33. ครอบครัวของเรามีปัญหาในเรื่องการตัดสินใจ				
34. ครอบครัวของเราไม่รู้เลยว่าจะต้องทำอะไรเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน				
35. ครอบครัวของเรามีปัญหาค่าใช้จ่าย				
36. พวกเรามักไม่พอใจต่อหน้าที่ในบ้านที่ได้รับมอบหมาย				
37. มีความรู้สึกไม่ดีเกิดขึ้นมากในครอบครัวของเรา				
38. เราสามารถแก้ปัญหาประจำวันส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบ้านได้				
39. การวางแผนทำกิจกรรมต่างๆของครอบครัวร่วมกันเป็นเรื่องยาก เพราะเรามักจะเข้าใจไม่ตรงกัน				
40. แม้จะตั้งใจดี แต่สิ่งที่เราทำก็คือ การเข้าไปยุ่งวุ่นวานกับชีวิตของคนอื่นๆในครอบครัวจนเกินไป				
41. เมื่อคนในครอบครัวมีปัญหา คนอื่นๆในครอบครัวมักจะเข้ามายุ่งเกี่ยวมากเกินไป				
42. เรากำหนดไว้แล้วอย่างชัดเจน ว่าต้องทำอะไรบ้างเมื่อมีอันตรายเกิดขึ้นในครอบครัว				
43. เรารู้ว่าต้องทำอะไร เมื่อมีเรื่องฉุกเฉินเกิดขึ้นในครอบครัว				
44. เราพยายามคิดหาวิธีต่างๆที่หลากหลาย ในการแก้ปัญหา				
45. หลังการพยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น พวกเรามักจะคุยกันว่าการแก้ปัญหานั้นได้ผลหรือไม่				
46. ครอบครัวของเราสามารถเผชิญกับปัญหาในเรื่องของความรู้สึกได้เป็นอย่างดี				
47. ครอบครัวของเราสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆได้				

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 1	ค่อนข้าง เห็นด้วย 2	ค่อนข้างไม่ เห็นด้วย 3	ไม่เห็นด้วย 4
48. ส่วนใหญ่แล้ว ครอบครัวของเราสามารถจัดการปัญหาด้านอารมณ์ ได้ดี				
49. ทุกคนในบ้านมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ				
50. สมาชิกในครอบครัวมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบในส่วนที่แต่ละคน ได้รับมอบหมาย				
51. แต่ละคนในครอบครัว ไม่ได้ช่วยงานบ้านอย่างเท่าเทียมกันทุกคน				
52. ฉันสามารถทำผิดกฎของครอบครัวได้โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น				

ภาคผนวกข
ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์หามาตรวัดพฤติกรรมกาารเสพติดอินเทอร์เน็ตและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ทั้งหมด ครั้งที่ 1 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ ครั้งที่ 2 ($r_{critical} = 0.113$ ($p < .05$)), $N = 300$

ข้อ	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่นำไปใช้
1	ท่านใช้เวลาเล่นอินเทอร์เน็ตนานกว่าที่ตั้งใจไว้	.451	.431	✓
2	ท่านไม่สนใจงานบ้านหรือกิจกรรมอื่นๆโดยใช้เวลาส่วนใหญ่กับการใช้อินเทอร์เน็ต	.446	.521	✓
3	ท่านชอบความสนุกสนาน, ความตื่นเต้นในการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่ากิจกรรมอื่นในชีวิตประจำวัน	.597	.501	✓
4	ท่านมักสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นในอินเทอร์เน็ต	.296	.322	✓
5	พ่อแม่และเพื่อนมักตำหนิเกี่ยวกับเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ต	.420	.491	✓
6	ผลการเรียนของท่านได้รับผลกระทบเนื่องจากกาารใช้อินเทอร์เน็ตมากเกินไป	.490	.503	✓
7	ท่านเช็ค E-mail ก่อนทำสิ่งอื่นที่ท่านต้องการทำในอินเทอร์เน็ต	.219	-	✗
8	ท่านมักปกปิดเป็นความลับเมื่อมีคนถามท่านว่าท่านใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อทำอะไร	.391	.380	✓
9	ท่านมักชอบอยู่ในโลกส่วนตัวเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต	.486	.483	✓
10	ท่านมักพบว่าตัวเองกำลังรอคอยที่จะใช้อินเทอร์เน็ตในครั้งต่อไป	.413	.586	✓
11	ท่านกลัวว่าชีวิตที่ไม่มีอินเทอร์เน็ตจะทำให้ท่านเบื่อหน่าย, ว่างเปล่า, ไม่รู้าจริง	.557	.482	✓
12	ท่านมักตะโกนหรือแสดงความไม่พอใจหากมีใครมารบกวนในขณะที่ใช้อินเทอร์เน็ต	.534	.446	✓
13	ท่านรู้สึกว้าตัวเองพักผ่อนไม่เพียงพอเนื่องจากใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเวลานานเกินไป	.682	.641	✓
14	ท่านรู้สึกหมกมุ่นอยู่กับอินเทอร์เน็ตเวลาที่ไม่ได้ใช้ หรือมักเพ้อฝันถึงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต	.578	.578	✓
15	ท่านมักพูดกับตัวเองว่า “ขอต่อเวลาอีกนิดหนึ่ง” เมื่อจะเลิกใช้อินเทอร์เน็ต	.599	.602	✓
16	ท่านมักจะพยายามใช้เวลาในอินเทอร์เน็ตให้น้อยลง แต่ก็พบว่าทำไม่ได้	.593	.620	✓
17	ท่านพยายามปิดบังผู้อื่นในเรื่องของเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ต	.553	.499	✓
18	ท่านเลือกที่จะใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าที่จะออกไปข้างนอกกับผู้อื่น	.481	.508	✓
19	ท่านรู้สึกซึมเศร้าและอารมณ์ไม่ดีเวลาที่ไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ต	.628	.584	✓
20	ท่านมักใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาและความเครียดในชีวิตประจำวัน	.512	.493	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค		.888	.883	

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ห้มาตรวัดการเปิดเผยตนเองและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด ครั้งที่ 1 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ ครั้งที่ 2 ($r_{critical} = 0.113$ ($p < .05$)), $N=300$

องค์ประกอบ	ข้อ	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่ นำไปใช้
1. ทิศทางใน การเปิดเผย ตนเอง	1	ฉันมักจะ ไม่เปิดเผย สิ่งที่เป็นด้านลบเกี่ยวกับ ตนเองลงในอินเทอร์เน็ต	.425	.462	✓
	2	ฉันมักจะ เผยให้เห็น สิ่งที่ดีเกี่ยวกับตนเองมากกว่า สิ่งแย่ๆลงในอินเทอร์เน็ต	.480	.570	✓
	3	โดยรวมแล้วในการใช้อินเทอร์เน็ต ฉันเปิดเผย ตนเองในด้านบวกมากกว่าลบ	.605	.565	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค			.673	.701	
2. ความลึกใน การเปิดเผย ตนเอง	4	เมื่อฉันเริ่มต้นเปิดเผยตนเองลงในอินเทอร์เน็ต ฉัน จะเปิดเผยเรื่องส่วนตัวอย่างเต็มที่	.759	.635	✓
	5	ฉันมักจะเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของฉันลงใน อินเทอร์เน็ตอย่างไม่ลังเล	.699	.706	✓
	6	ฉันรู้สึกว่บางครั้งฉัน ไม่ระวัง ตนเองในการเปิดเผย เรื่องส่วนตัวของฉันลงในอินเทอร์เน็ต	.389	.468	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค			.763	.762	
3. ปริมาณใน การ เปิดเผยตนเอง	7	ฉันมักจะ พูด เกี่ยวกับเรื่องของตนเองลงใน อินเทอร์เน็ต	.730	.580	✓
	8	ในการใช้อินเทอร์เน็ต บทสนทนาของฉันจะยาว เมื่อฉันพูดคุยเกี่ยวกับตัวเอง	.757	.675	✓
	9	ฉันมักจะบรรยายความรู้สึกของตนเองอย่าง ละเอียดลงในอินเทอร์เน็ต	.712	.646	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค			.859	.791	
4. เจตนาในการ เปิดเผยตนเอง	10	ฉันรู้ตัวเสมอว่ากำลังพูดหรือทำอะไรลงไป เวลาที่ ฉันแสดงความรู้สึกส่วนตัวลงในอินเทอร์เน็ต	.515	.453	✓
	11	ฉันมีความตระหนักในตนเอง ขณะที่ฉันเปิดเผย ตนเองลงในอินเทอร์เน็ต	.608	.597	✓
	12	ฉันมีความตั้งใจที่จะเปิดเผยความรู้สึกที่ฉันมี เกี่ยวกับตนเองลงในอินเทอร์เน็ต	.160	.268	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค			.802	.620	

องค์ประกอบ	ข้อ	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่ นำไปใช้
5.ความถูกต้อง ชัดเจนในการ เปิดเผยตนเอง	13	ฉันเปิดเผยตนเองอย่างตรงไปตรงลงในอินเทอร์เน็ต	.572	.542	✓
	14	คำบรรยายเกี่ยวกับความรู้สึก อารมณ์ และ ประสบการณ์ของฉันที่แสดงออกผ่านการใช้ อินเทอร์เน็ต เกิดจากการรับรู้ตนเองตามจริงเสมอ	.572	.542	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค			.727	.703	

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด ครั้งที่ 1 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ ครั้งที่ 2 ($r_{critical} = 0.113$ ($p < .05$)), $N = 300$

ข้อ	ทิศทาง	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่นำไปใช้
1	-	ฉันเข้ากับคนรอบข้างได้ดี	.610	.416	✓
2	+	ฉันรู้สึกว่าฉันไม่มีเพื่อน	.687	.665	✓
3	+	ฉันรู้สึกว่าไม่รู้จะหันหน้าไปหาใครดี	.648	.713	✓
4	+	ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว	.717	.682	✓
5	-	ฉันเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน	.407	.493	✓
6	-	ฉันมีอะไรส่วนมากที่คล้ายกับคนรอบข้าง	.376	.348	✓
7	+	ฉันรู้สึกว่าฉันไม่สนิทสนมกับใครอีกแล้ว	.588	.634	✓
8	+	ความสนใจและความคิดของฉันไม่ตรงกับคนรอบข้าง	.498	.496	✓
9	-	ฉันรู้สึกสนิทสนมกับคนอื่นๆ	.656	.558	✓
10	+	ฉันรู้สึกถูกทอดทิ้ง	.631	.654	✓
11	+	ฉันรู้สึกว่าความสัมพันธ์ของฉันกับผู้อื่นไม่มี ความหมาย	.578	.629	✓
12	+	ฉันรู้สึกว่าไม่มีใครรู้จักฉันจริง	.742	.650	✓
13	+	ฉันรู้สึกโดดเดี่ยว	.627	.710	✓
14	-	ฉันหาเพื่อนได้เสมอเมื่อฉันต้องการ	.554	.526	✓
15	-	ฉันรู้สึกว่าไม่มีใครเข้าใจฉันจริงๆ	.641	.554	✓
16	+	ฉันรู้สึกว่าไม่มีใครอยู่รอบข้างฉัน แต่คนเหล่านั้นกลับไม่ เข้าใจฉัน	.691	.640	✓
17	-	ฉันมีคนที่สามารถหารื้อด้วยได้	.350	.518	✓

ข้อ	ทิศทาง	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่นำไปใช้
18	-	ฉันมีคนที่สามารถปรึกษาได้	.406	.537	✓
19	+	ฉันรู้สึกไม่อยากสูงส่งกับใคร	.559	.598	✓
20	+	ฉันรู้สึกไม่มีเรื่องจะคุยกับคนรอบข้าง	.740	.598	✓
21	+	ฉันรู้สึกว่าคนรอบข้างชอบนินทาฉัน	.446	.466	✓
22	+	ฉันรู้สึกไม่อยากพูดเพราะไม่ต้องการมีเรื่องกัน	.488	.383	✓
23	+	ฉันอยากเก็บความไม่สบายใจไว้คนเดียว	.407	.289	✓
24	+	ฉันรู้สึกเบื่อ	.493	.526	✓
25	+	ฉันรู้สึกว่าไม่มีกิจกรรมที่อยากทำ	.431	.471	✓
26	+	ฉันรู้สึกว่ามึนงงบางสิ่งบางอย่างขาดหายไป	.372	.474	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค			.925	.924	

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์หาตัววัดการทำหน้าที่ของครอบครัว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อ
 กระทบแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ทั้งหมด ครั้งที่ 1 ($r_{critical} = 0.254$ ($p < .05$)), $N = 60$ ครั้งที่
 2 ($r_{critical} = 0.113$ ($p < .05$)), $N = 300$

องค์ประกอบ	ข้อ	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่นำไปใช้
1. การสื่อสาร	1	ทุกคนในบ้านพูดจากันตรงๆ อย่างเปิดเผย	.724	.713	✓
	2	เรามีความเปิดเผยตรงไปมาต่อกัน	.620	.727	✓
	3	เมื่อคนในครอบครัวทำในสิ่งที่เราไม่ชอบ เราสามารถบอกกับเขาได้ตรงๆ	.773	.680	✓
	4	คนในครอบครัวยอมรับเราได้อย่างที่เรเป็นจริงๆ	.661	.762	✓
	5	ทุกคนในครอบครัวต่างยอมรับได้ในสิ่งที่พวกเขาแต่ละคนเป็น	.720	.743	✓
	6	เราให้ความไว้วางใจต่อกัน	.605	.751	✓
	7	เรามักจะพูดคุยกันเองโดยตรง มากกว่าที่จะพูดผ่านคนกลางหรือฝากใครไปบอก	.636	.665	✓
	8	ในครอบครัวของฉัน เราสามารถร้องไห้ได้อย่างเปิดเผยโดยไม่ต้องกลัวใครเห็น	.608	.674	✓
	9	บ่อยครั้งที่เราไม่ได้พูดในสิ่งที่เราต้องการอยากจะพูด	.627	.652	✓
	10	ในยามวิกฤติ เราสามารถพึ่งพากันและกันได้	.581	.621	✓
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค			.890	.912	

องค์ประกอบ	ข้อ	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่นำไปใช้	
2.ความผูกพัน ทางด้านอารมณ์	11	เราสนใจเรื่องของคนอื่นๆในครอบครัว ถ้าเราได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากเรื่องนั้น	.501	.324	✓	
	12	คนในครอบครัวของฉันจะสนใจเรื่องของคนอื่นๆในครอบครัว ก็ต่อเมื่อพวกเขาได้ประโยชน์โดยตรงจากเรื่องนั้น	.661	.599	✓	
	13	คนในครอบครัวจะสนใจเรื่องของฉัน ก็ต่อเมื่อเรื่องนั้นเป็นเรื่องสำคัญสำหรับพวกเขาด้วย	.592	.568	✓	
	14	เรื่องที่เราทุกคนทำร่วมกันได้ ก็มีแต่เรื่อง que ทุกคนสนใจเหมือนกันเท่านั้น	.516	.567	✓	
	15	เมื่อใครซักคนในบ้านพูดกับฉัน ฉันไม่สามารถบอกได้ว่าเขารู้สึกอย่างไรในขณะ que	.572	.577	✓	
	16	เราหลีกเลี่ยงไม่พูดคุยกันในเรื่องของความกลัวและความวิตกกังวลของแต่ละคน	.541	.504	✓	
	17	แต่ละคนในครอบครัวมักยึดถือแต่เรื่องของตนเองเป็นใหญ่	.507	.643	✓	
	18	สมาชิกในครอบครัวของเราเข้ากันไม่ได้	.607	.656	✓	
	19	คนในครอบครัวของฉันบางคน ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ตอบสนองต่อคนอื่นในครอบครัว	.608	.600	✓	
	20	เราไม่ค่อยจะมีเวลาได้ทำในสิ่งที่เราอยากทำ	.442	.487	✓	
	21	ถ้าจะขอให้ใครทำอะไรซักอย่างในบ้าน ก็ต้องมีการคอยบอกคอยเตือนให้ทำกันอยู่เสมอ	.484	.577	✓	
	22	เมื่อใครซักคนในบ้านเกิดอารมณ์เสียขึ้นมา คนอื่นๆในครอบครัวสามารถบอกได้ว่าเขาอารมณ์เสียเพราะเรื่องอะไร	.554	.490	✓	
	23	ครอบครัวของเราไม่สะดวกในการเดินทางไปไหนมาไหนด้วยกัน	.431	.492	✓	
			ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค	.860	.865	
	3.การตอบสนอง ทางอารมณ์	24	พวกเราในครอบครัวไม่แสดงออกถึงความรักที่มีต่อกัน	.630	.669	✓
		25	เป็นเรื่องยากที่คนในครอบครัวจะพูดถึงความรู้สึกดีๆที่มีต่อกัน	.631	.658	✓
		26	เราไม่ค่อยกล้าที่จะแสดงความรู้สึกที่ดีต่อคนในครอบครัว	.701	.766	✓
		27	เราสามารถแสดงความรู้สึกในใจต่อกันได้	.578	.604	✓

องค์ประกอบ	ข้อ	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่นำไปใช้
	28	ครอบครัวของเราเห็นว่าเรื่องอื่นสำคัญกว่าการแสดง ความอ่อนโยนต่อกัน	.696	.667	✓
	29	พวกเราแสดงความอ่อนโยนต่อกันในครอบครัว	.610	.636	✓
	30	เราไม่สามารถพูดถึงความเศร้าของตัวเองกับคนอื่น ๆ ในครอบครัว	.643	.664	✓
	31	เวลาที่โกรธกัน เราจะไม่คุยกันเลย	.329	.458	✓
		ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค	.810	.840	
4.บทบาทใน ครอบครัว	32	มีบางครั้งที่ใช้จําเป็นในบ้าน หมาเด็กลี้ยง ไม่มีใช้	.487	.551	✓
	33	ครอบครัวของเรามีปัญหาในเรื่องการตัดสินใจ	.698	.740	✓
	34	ครอบครัวของเราไม่รู้เลย ว่าจะต้องทำอะไรเมื่อเกิด เหตุฉุกเฉิน	.751	.732	✓
	35	ครอบครัวของเรามีปัญหาค่าใช้จ่าย	.639	.589	✓
	36	พวกเรามากไม่พอใจต่อหน้าที่ในบ้านที่ได้รับมอบหมาย	.610	.660	✓
	37	มีความรู้สึกไม่ดีเกิดขึ้นมากในครอบครัวของเรา	.670	.706	✓
	38	เราสามารถแก้ปัญหาประจำวันส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นใน บ้านได้	.717	.734	✓
	39	การวางแผนทำกิจกรรมต่างๆของครอบครัวร่วมกันเป็น เรื่องยากเพราะเรามักจะเข้าใจไม่ตรงกัน	.635	.681	✓
	40	แม้จะตั้งใจดี แต่สิ่งที่เราก็คือ การเข้าไปยุ่งวุ่นวาย กับชีวิตของคนอื่นในครอบครัวจนเกินไป	.706	.663	✓
	41	เมื่อคนในครอบครัวมีปัญหา คนอื่นในครอบครัว มักจะเข้ามายุ่งเกี่ยวมากจนเกินไป	.673	.645	✓
		ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค	.891	.897	
5.การแก้ปัญหา	42	เรากำหนดไว้แล้วอย่างชัดเจน ว่าต้องทำอะไรบ้าง เมื่อมีอันตรายเกิดขึ้นในครอบครัว	.709	.522	✓
	43	เรารู้ว่าต้องทำอะไร เมื่อมีเรื่องฉุกเฉินเกิดขึ้นใน ครอบครัว	.696	.604	✓
	44	เราพยายามคิดหาวิธีต่างๆที่หลากหลาย ในการ แก้ปัญหา	.649	.652	✓
	45	หลังการพยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น พวกเรามักจะคุย กันว่าการแก้ปัญหานั้นได้ผลหรือไม่	.531	.735	✓
	46	ครอบครัวของเราสามารถเผชิญกับปัญหาในเรื่องของ ความรู้สึกได้เป็นอย่างดี	.497	.656	✓

องค์ประกอบ	ข้อ	ข้อความ	CITC ครั้งที่ 1	CITC ครั้งที่ 2	ข้อที่นำไปใช้
	47	ครอบครัวของเราสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆได้	.742	.627	✓
	48	ส่วนใหญ่แล้ว ครอบครัวของเราสามารถจัดการปัญหา ด้านอารมณ์ได้ดี	.748	.584	✓
		ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค	.869	.857	
6.การควบคุม	49	ทุกคนในบ้านมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ	.420	.453	✓
พฤติกรรม	50	สมาชิกในครอบครัวมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบใน ส่วนที่แต่ละคนได้รับมอบหมาย	.195	.239	✓
	51	แต่ละคนในครอบครัว ไม่ได้ช่วยงานบ้านอย่างเท่า เทียมกันทุกคน	.238	.357	✓
	52	ฉันสามารถทำผิดกฎของครอบครัวได้โดยไม่มีอะไร เกิดขึ้น	.487	.523	✓
		ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค	.735	.795	